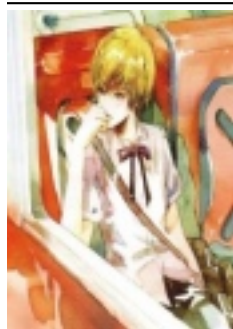

Tôi Yêu Anh Mất Rồi, Tên Sao Chối Đáng Ghét

Contents

Tôi Yêu Anh Mất Rồi, Tên Sao Chối Đáng Ghét	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	24
4. Chương 4	30
5. Chương 5 - End	37

Tôi Yêu Anh Mất Rồi, Tên Sao Chối Đáng Ghét

Giới thiệu

CASTING: Nữ: 1. Tên cúng cơm: Nguyễn Hoàng Bảo Nhi (nó) Tên khác: Bella Tuổi: 17 Ngoại hình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-anh-mat-roi-ten-sao-choi-dang-ghet>

1. Chương 1

Nội Bài. 8.00am

Một cô gái vs mái tóc đen nhánh, cắt đuôi xõa ra, buông xuống đôi vai trắng. ngũ quan trên khuôn mặt ko co jì đáng chú ý nhiều trừ đôi mắt. Đôi mắt ấy làm ai nhìn cũng mê. Cách cô gái đó ko xa một đôi vợ chồng trung niên tầm ngoài 40 gì đó đang ngó xung quanh tìm kiếm thứ gì đó. Cô gái ấy sau khi phát hiện ra đôi vợ chồng đó thì chạy vù về chỗ họ ôm lấy ôm để người chồng.

_Con về rồi đây, nhớ papa quá ak – cô gái đó ko ai khác chính là nó.

_Con gái iu học hành sao rồi – ông bố vẽ mặt khá nghiêm nghị nhưng cũng ko dấu dk nét vui mừng khi thấy con gái.

_Chuyện nhỏ như con thỏ. Con cho papa xem cái này papa thích luôn – vừa nói nó vừa lấy ra tấm bằng tốt nghiệp Đại học của nó.(Đại học này khá có tiếng ở Anh). Nó học nhảy cóc đó bà con.

_Trời ơi con gái papa giỏi quá à, loại giỏi cơ đấy – papa nó tấm tắc khen.

_Con gái của papa mà – mũi nó hếch ngược lên, tự đắc.

_E hèm! Con gái của mỗi papa thôi à. Huhu Con gái tôi dứt ruột đẻ ra nó quên tôi kìa huhu... - mama nó than.

_A! Mama iu dẫu của con. Làm sao mà con quên được mama chứ - Nó.

_Ô! Thế ko phải từ nãy đến h con chỉ đứng nói chuyện vs papa con thôi à. Con đâu có nhớ ta. Hứ - mama nó giận dỗi nói.

_Làm sao con quên mama xinh đẹp của con chứ. Con nhớ mama lắm cơ. – nó nịnh mama

_Tạm tha! Lần sao mà thế ta bo xì con luôn – mama nó dọa.

_Dạ. Thanks mama. Ko co lần sau đâu ạ - nó nói.

_Ê con nkok kia mà quên mama bây h tính quên luôn cả thằng anh này nữa hả - anh nó từ đâu nhảy vô ns giọng trách cứ.

_Ừa anh từ đâu chui ra thế, hay trên trời rơi xuống vậy __ nó vừa nói vừa ngó quanh quanh vẻ mặt ngu ko chịu dk.

CỐC

_Ủi đầu sao anh cốc đầu em hông cả bộ não thông minh của người ta rồi __ nó chề môi nói nhìn cũng iu ra phết.

_Mày bảo anh mày chui ở đâu ra là thế nào hả? Anh mày có nơi có chốn tử tế nhá – anh nó nói.

_Chứ ko phải à! Đang yên đang lành nhảy ở đâu ra lại còn trách người ta ko nhớ nưà chứ - nó ko thua cũng cãi lại.

_Tao đứng ở đây này h mà mày ko thấy á. Mắt mày để trang trí à – anh nó trách.

_Nè! Mắt em như thế này mà anh bảo để trang trí à – nó vừa nói vừa chỉ vào mắt mình.

_Không phải sao! Cái mắt to lồ lồ thế kia mà ko thấy anh mày, chuyện lạ - anh nó nói.

_Có anh mãi tán mấy em chân dài quên em thì có – nó đốp lại.

_Ô, mày... -anh nó bị ns chúng tìm đến thì đơ ra hết lời cãi.

_Sao nào! Anh vẫn trắng hoa như trước! – nó vừa ns vừa lắc đầu ngao ngán.

_Cụ non nó vừa vừa thôi mẹ - anh nó kí đầu nó 1 cái.

_Ái! Cái anh này đã bảo ko đk cốc đầu nữa cơ mà hông mất bộ óc thông minh bây h – nó phụng phịu.

_Đầu mày thì thông minh cái nổi gì – anh nó cũng chẳng kém.

_Cho anh xem nè – nó đưa cho anh nó cái bằng tốt nghiệp Đại học làm chứng.

_Bằng giả à mày – anh nó nói kiểu ko tin.

_Anh mún chết à. Công sức 2 năm trời của em – nó đập cái búp vào vai nó.

_A! Cái con này muốn chết hả? – anh nó tức giận nói.

_THÔI! – pama nó đồng thanh ngăn lại trước khi anh em nó nhảy vào búp nhau.

_ĐI VỀ! – pama nó đồng thanh lần nữa.

Thế là 2 anh em nó đành ra về mà lòng vẫn tức anh ách. Phía ngoài sân bay một chiếc limo đen đã đợi sẵn cả nhà nó. Bác Hai-quản gia nhà nó đã đứng đợi sẵn. Ông kính cẩn cúi chào.

_Chùa lão gia, phu nhân và thiếu gia – ông quay sang phía nó – Chào mừng tiểu thư trở về!

_Chào Bác Hai – nó ôm chầm lấy ông quản gia – con nhớ bác quá à – ở nhà nó quý Bác Hai lắm, Bác là người nó rất kính trọng chỉ sau pama nó thôi à.

_Tiểu...thư..l..ão..ng..ạt..t..hở - ông quản gia khó khăn lên tiếng.

_Con xin lỗi bác Hai. Hìhì – nó xin lỗi bác Hai

Nhà nó cũng thuộc hạng biệt thự nhưng ko to lắm tại chỉ có 1 mình gia đình nó ở và 2 người giúp việc thôi à-là Bác Hai và Chị Năm.

Vừa thấy nhà nó về chị Năm đã chạy ra chào đón.

_Mừng tiểu thư về nhà – chị chào nó.

_Chị Năm, em về rồi đây – nó chạy lại ôm chị Năm.

_Tiểu thư mới về chắc mệt lắm. Tiểu thư lên phòng nghỉ ngơi đi, đến h ăn tôi sẽ gọi tiểu thư – Bác Hai nói

_Vâng ạ - nó thưa.

Phòng nó trên tầng 2 có ban công nhìn ra đường, có một chiếc giường, 1 TV, 1 Laptop, 1 bàn học, 1 giá sách, 1 phòng tắm.

Về phòng rồi nó nhảy ngay lên giường và lăn ra ngủ mặc kệ chưa tắm(bẩn thế nhỉ). Nó ngủ từ đấy cho đến khi...

CỘC...CỘC...CỘC

_Tiểu thư xuống ăn cơm tối.

_...ZZZ...ZZZ...

_ Tiểu thư xuống ăn cơm tối.

Bên trong vẫn ko có phản ứng.

CẠCH

Chị Năm bước vào phòng nó, chị bước đến gần giường, lay lay người nó.

_Tiểu thư dậy đi

_Cho em ngủ chút thôi mà – ơ ngủ mà vẫn biết là ai cơ à.

_Không dk đâu tiểu thư dậy đi tối rồi đó.

Nó giật mình bật dậy, ngơ ngác.

_O! Tối rồi á?

_Vâng tối rồi đó cô.

_Dạ em xuống ngay đây ạ.

Nó nói rồi phóng vào phòng tắm. 30' sau nó có mặt tại phòng ăn. Mọi người cũng đã có mặt đầy đủ chỉ trừ nó là bây giờ mới xuống. Papa nó nét mặt nghiêm nghị ngồi phía đầu bàn ăn, mẹ nó cùng chị Năm đang vui vẻ dọn thức ăn lên bàn. “Thằng” anh nó đang hí húi cắm đầu vào cái máy điện tử. Ui cha! Thức ăn toàn món khoái khẩu của nó, nào là: gà chiên, sườn xào chua ngọt, canh kim chi, susi,...(t/g: ngon dã man *rót nước miếng*(bẩn wá). Nó: nè ăn ko *đưa cái đùi gà chiên tròn tan ra trước mặt t/g*. t/g: có, ăn vs *đang định đưa tay ra lấy đùi gà*. Nó: mơ à em *đưa đùi gà lên gặm*. t/g: dám lừa ta, lão thật *wê wá*). Mắt nó sang lên lao ngay đến bàn ăn yên vị trên ghế, nó đang vs tay lấy cái đùi gà thì tự nhiên có một bàn tay vs đến trước nó dứt ngay đùi gà đưa lên gặm. Nó ngẩng mặt nhìn thủ phạm đã ra tay ko thương tình mà cướp đi cái đùi gà của nó thì thấy cái bản mặt dương dương của anh nó đang gặm đùi gà ngon lành. Nó nhảy bổ tới đưa tay lên dứt lại cái đùi gà nhưng anh nó đâu có chịu thua dơ ngay cái đùi gà lên làm nó với

hụt. Anh em nó cứ thế người với người giờ thỉnh thoảng lại có câu “chả cho em”, “ko đưa, ai ngu mà đưa ày”... mọi người trong nhà đều bất lực vs hai anh em nó. Papa nó lên tiếng.

_Nhi, có hai cái đùi gà cơ mà.

Lúc này nó mới ngó người ra, tự cốc đầu mình một cái rồi lẩm bầm “sao tự dưng mình lại ngu thế nhỉ” (tự dưng gì chứ có mà ngu thường xuyên). Thằng anh nó ngồi cười ngoác miệng ra (vô duyên) đắc trí lắm. Nó thấy thế liền bảo.

_Anh cười vừa thôi ko rách miệng ra, chả tán đk gái thì khổ.

Anh nó nghe thế thì nín ngay lập tức ko cười nữa mà chuyển sang lườm nó một cái sắc lém. Nó thì ngồi cười khoái trí. Papa nó thấy thế thì chỉ biết lắc đầu thở dài. Cả nhà nó ngồi ăn cơm vui vẻ cười nói rôm rả. Tự dưng nó dừng ăn khi nghe câu nói của papa nó “Thứ hai con đi học nhá”. Nuốt miếng susi một cách khó khăn sau đó nó hét toáng lên.

_WHAT??? Tại sao con phải đi học chứ, ko phải con học hết Đại học rồi sao?

_Con à, bên này ko cho học nhảy cóc như bên Anh đâu.

_Vậy là con phải học lại, chán chết! – nó than thở.

_Có gì đâu con chỉ học lại chương trình cấp 3 thôi mà, đối vs một học sinh Đại Học như con thì đâu có gì khó – mama nó dỗ.

_CÁI GÌ CHỨ? Tại sao lại là cấp 3? – nó lại hét toáng lên lần nữa.

_Bình tĩnh, bình tĩnh nghe pama nói hết đã.

Nó lấy bình thường chớ lại nói tiếp.

_Vân pama nói đi.

_Con sẽ đi học từ thứ hai tuần sau tức là còn 1 ngày để con chuẩn bị đồ dung để đi học.

_Con sẽ học trường nào?

_Con sẽ học cùng trường vs anh con, trường cấp 3 BLUE OCEAN.

Nghe đến đây anh nó nhảy dựng lên.

_Sao lại là trường con chứ?

_Ồ hay trường nào mà chả đk sao tự nhiên con lại thế?

Anh nó chán nản ngồi xuống trong đầu thầm nghĩ “thế là hết quậy, ôi cuộc đời tôi, ngôi nhà thứ hai thân yêu ơi” (thân yêu gì chứ, phá kính ***** kêu thân yêu).

_Pama đã làm thủ tục nhập học cho con rồi đấy, mai họ sẽ gửi đồng phục đến cho con.

_Dạ - nó ỉu xiu mặt xụ xuống như cái banh trắng gặp nước ý.

Ngày hôm sau lúc 9h am.

_CON BÉ NÀY DẬY MAU LÊN – anh nó quát ầm lên.

Chả là thế này sáng nay đang định đi chơi vs hai thằng em yêu wý vừa ra đến cửa thì anh nó bị gọi giật lại.

_Duy! Con lên gọi cái nhi dậy rồi chở em nó đi mua đồ dung mai nó phải đi học rồi – mama gọi.

_Trời đất! Ngày chủ nhật của tôi ơi!

_Còn đứng đấy làm gì lên gọi em nó đi.

_Vâng.

Đó sự tình là thế quay lại vs nó nào.

_Cho ngủ đi mà mama – nó nói giọng ngái ngủ.

Anh nó đang tức vì ko đk đi chơi thì bây h thêm nó gọi là mama anh nó tức điên lên, quát.

__Ai là mama mày hả con kia! Thằng anh mày đây này.

__Anh à cho em ngủ nữa đi. Hôm nay là chủ nhật mà.

__Ko lằng nhằng mày mà ko dậy đừng trách tao ác.

__Một tí nữa thôi mà.

Anh nó co cẳng đạp nó một cái lặn từ trên giường xuống dưới đất. Nó giật mình tỉnh giấc hét lên.

__A động đất bà con ơi mau chạy đi.

Nói là làm nó ba chân bốn cẳng chạy một mạch ra cửa thì bị anh nó giữ lại kí ngay một cái vào đầu nó.

__Động đất cái con khỉ mốc. Vào VSCN đi rồi tao chở mày đi mua đồ.

__Ồ... - nó shock anh nó có bao giờ tốt đến nỗi chở nó đi mua đồ đâu nhỉ. Như đok đk suy nghĩ của nó anh nó bảo.

__Tại mẹ bắt tao tao thôi chứ ko thì đừng có mà mơ.

Như hiểu ra nó “À” lên một tiếng. Thấy nó vẫn đứng đấy anh nó nài kí cái nữa bảo.

__Còn đứng đấy làm gì đi thay quần áo đi. Mau lên.

Nó chạy bay vào buồng tắm. 30' sao nó bước ra vs tóc búi cao. Áo pull quần jean chỉnh tề.

__Mày ngủ trong đấy hay sao mà lâu thế.

__Ngủ cái đầu anh phải chuẩn bị chứ.

__Thôi nhanh lên tại mày mà tao ko đk đi chơi đấy có biết ko.

Thế là nó và anh nó đi khắp nơi mua bao nhiêu là đồ dung nào là: balo, sách, vở, bút,... ui tùm lum hết lên. Và ko ai khác người sách đồ cho nó chính là “thằng anh trai iu quý của nó”. Trông anh nó lúc đi thì sáng nhoáng áo sơmi trắng, quần jean, giày nike, ra đường ối em đồ rầm rầm mag bây giờ thì trông thê thảm ko chụi đk: đầu tóc bờ phờ, hai tay chất đầy đồ đến miệng cũng ngậm cái quay túi sách đồ lộn. Thế mới biết đưa con gái đi mua đồ ko có lợi tí nào. T/g rành lời khuyên chân thành đến các bạn nam: nếu có đưa bạn gái đi chơi thì đi chơi thôi chứ đừng có tạt té nhiều ko là vừa cháy túi, vừa mệt người.

Vừa về đến nhà thì có tiếng chuông cửa, nó lon ton chạy ra mở cửa còn anh nó thì nằm dài trên ghế sofa thõa lầy thõ ỉ. Nó bước vào nhà vs một cái thùng trên tay. Mở ra xem thì hóa ra là đồng phục của trường nó. Nói một chút về đồng phục trường nay nha:

Nam: Áo sơmi trắng, quần âu đen, thắt cravat đỏ. Mùa đông thì có thêm chiếc áo vest đen viền vàng trắng.

Nữ: Áo sơmi trắng, váy ngắn kẻ caro màu vàng đất may kiểu xếp li, có đeo một ciao nơ đỏ ở cổ.

Nó hí hửng đi cất đồ, chuẩn bị đồ để mai đi học. Ăn cơm xong nó về phòng mở laptop ra chơi vài trò rồi lặn ra ngủ, để mai dậy còn đi học.

Sáng hôm sau 6.30

Hôm nay nó thức dậy thật sớm để chuẩn bị cho buổi học đầu tiên (chuyện động trời). Nó bước ra từ phòng tắm vs bộ quần áo đồng phục. Áo sơmi trắng, thắt nơ ở cổ, chiếc váy ngắn, đeo tất dài đến đầu gối và một đôi giày búp bê. Mái tóc đk nó buộc cao lên, để mái chéo. Nhìn nó baby ra phết. Nó tung tăng đi xuống nhà dưới, chạy vào bếp kiểm đồ ăn. Vừa vào đến bếp nó thấy mọi người đã ngồi sẵn đấy rồi. Ai cũng nhìn nó bằng đôi mắt mở to hết cỡ. Tất nhiên rồi ai mà chẳng ngạc nhiên khi nó dậy sớm đến thế lại còn ko cần ai gọi mới sợ chứ. Nó vui vẻ “Good morning”. Nhất là anh nó đang uống sữa phun ra hết (ò, dơ thế). Anh nó tiến lại gần nó hỏi.

__Ngày mày tên gì? Mày có phải em gái tao ko?

__Ồ hay, anh bị gì à cần em đưa vào viện khám ko đấy.

_Ko ko cần tao cực ổn.

_Vậy sao còn hỏi em tên gì?

Anh nó lờ đi câu hỏi của nó quay sang chị Năm bảo.

_Chị Năm tí nữa chị lấy cho em cái ô em đem đi học nhá!

_Ừ.

Nó thấy lạ bèn hỏi.

_Ừa, anh đem ô đi học làm gì, dự báo thời tiết nói hôm nay trời đâu có mưa.

_Có đấy, tí nó mưa bây giờ nè.

_Sao tự dưng lại mưa đk?

_Bộ mày ko thấy hôm nay có gì lạ hả?

_Lạ ở đâu? Em đâu có thấy gì lạ? – mặt nó ngu ko chui nổi.

_Có đấy, mày ko thấy hôm nay mày dậy sớm đột suất à.

Nó biết mình bị hổ thì nhảy vào thụi anh nó túi bụi còn pama nó thì ngồi cười vì hai anh em nhà nó. Sau khi ăn sáng xong mama nói vs nó để anh chở đi học nhưng nó ko nghe nó bảo lâu ko ở hôm nay đi bộ hít thở ko khí tiện thể ngắm đường luôn (ơ đường thì có gì mà ngắm nhỉ?). Nó vừa đi vừa ngâm nga hát. Nó dừng chân trước một bảng hiệu ghi “Trường cấp 3 BLUE OCEAN -> 100m”. Nó dễ theo chỉ dẫn của tấm bảng. Đến nơi nó ngược nhìn một ngôi trường to đồ sộ hiện lên trước mặt nó. Ngôi trường mang phong cách kết hợp giữa hiện đại và cổ kính, sân trường thì rộng thênh thang, trong khuôn viên trường thì có một sân vận động mini, một sân bóng rổ, vườn sinh vật học (nói là vườn chứ nó rộng gần 200 ha cũng gần là rừng rồi còn gì nữa), canteen thì khỏi nói to ngang cái nhà hàng 3 sao. Phía sau trường còn có một bãi cỏ xanh mướt và một cái hồ nhân tạo, nhìn đẹp kinh khủng nhưng gần như ko có ai vào đây vì nhà trường cấm chỉ một vài trường hợp đặc biệt thì mới có quyền vào thôi. Nó vào trường giờ này còn sớm nên có rất ít h/sinh. Nó đi dạo vòng quanh trường một vòng rồi dừng lại trước một tấm biển có đề ”khu vực cấm học sinh”. Cía gì chứ càng cấm nó càng thích. Thế là nó vượt hàng rào nhảy vào bên trong. Nó vừa dạo vừa trầm trồ “đẹp như thế này mà cấm h/sinh”. Đang đi tự dưng nó lấn ườn ra đất, hình như nó vấp phải “thứ gì”. Nó quay lại đang định mở mồm ra ***** thì đập vào mắt nó là khuôn mặt đẹp trai kinh khủng nó thốt lên “đẹp quá” nhìn “thứ gì” mê mẩn. Người kia lên tiếng.

_Va vào người ta mà ko xin lỗi à!

Tiếng nói như lời nó về thực tại. Nó cãi.

_Chứ ko phải tại anh ngồi lù lù ở đấy để tôi va phải à

_Bộ cô ko có mắt hay sao mà ko nhìn thấy tôi chứ - hấn vừa nói vừa mở mắt ra điểm đầu tiên hấn nhìn thấy là đôi mắt đẹp hút hồn, hấn cứ nhìn đôi mắt ấy rồi giật mình thức tỉnh quay mặt đi hướng khác để ko bị đôi mắt ấy làm ê muội.

_Nè tôi ko khuyết tật mà ko có mắt nhá.

_Chứ ko phải sao, rõ ràng tôi là người nằm đây trước cô đi phải nhìn đường chứ.

Nó biết là bí thế nhưng vẫn cãi.

_Thì tại anh nằm đấy chứ tại tôi à.

Hấn biết mình đang gặp một con cua chính hiệu nên ko thèm cãi nhau vs nó làm gì ẹt liền chuyển chủ đề.

_Cô ko thấy ngoài kia đề khu vực cấm à mà vào đây.

_Thế là khu vực cấm sao anh vào đk mà tôi ko vào đk.

Nó nói xong thì bỏ đi. Đang đi thì dừng lại như quên điều gì đó nó quay lại chỗ hấn hỏi.

_Ê! Phòng Hiệu trưởng ở đâu đấy?

_Học sinh mới? – hần hỏi cộc lốc

_Nếu ko phải học sinh mới thì tôi hỏi anh làm gì?

_Dãy nhà A2 tầng cao nhất, phòng cuối cùng bên tay phải.

_Cảm ơn.

Hần nhìn theo cái nó cho đến khi chỉ còn lại cái bóng nhếch môi cười miệng mấp máy “sẽ còn gặp nhau dài dài”

Nó đi tìm phòng Hiệu Trưởng theo lời hần chỉ dẫn. Leo lên đến nơi nó mệt đến nỗi có thể thở bằng tai. Nó lằm bằm “Hiệu Trưởng thích độ cao hay sao mà ở trên cao ngất thế này”. Quá đúng mà nó leo từ tầng 1 lên đến tận tầng 5 lo chả mệt, trường lại còn chả có thang máy (trời có 5 tầng lắp thang máy làm chi ệt). Nó đến trước cửa phòng cuối cùng và gõ cửa.

CỘC...CỘC...CỘC...

Bên trong phát ra tiếng nói uy nghiêm.

_Mời vào.

Nó mở cửa bước vào bên trong. Phía trong phòng nội thất khá là trang nhã: bộ sofa màu nâu nhạt đặt ở một góc để tiếp khách, bàn làm việc có một cái đèn và đồng giấy tờ lộn xộn, kệ sách cao ngất ngưỡng để toàn hồ sơ, và một vài chậu cây cảnh trang trí.

_Thưa thầy em là học sinh mới – nó lễ phép thưa.

_À! Em là Nguyễn Hoàng Bảo Nhi – em gái Nguyễn Hoàng Khánh Duy – ông thầy cười.

_Dạ, Nhưng sao thầy lại biết em là em gái Duy.

_Chuyện đó hả, anh em tuần nào chả lên đây ngồi uống trà vs thầy.

_Ừa thầy và anh em hay cùng uống trà lắm ạ.

_Tất nhiên tuần nào cũng gặp ít nhất là 2 lần. Thôi vào vấn đề chính nha, em sẽ học lớp 11A1 (lớp dành cho những người học giỏi và là con nhà giàu), vì em đã hoàn thành chương trình học nên em ko cần quá chú ý đến việc học tập đâu, em có thể chỉ lên lớp điểm danh xong về cũng đk miễn là trong sổ của các giáo viên em đi học đầy đủ. Vậy thôi.

_Dạ em cảm ơn thầy! À, lớp 11A1 ở đâu vậy thầy?

_À, nó nằm ở dãy nhà A1 tầng hai, phong cuối cùng bên tay trái. (thầy trò giống nhau dã man).

_Dạ, cảm ơn thầy.

Nó ra khỏi phòng tiếp tục sự nghiệp leo cầu thang từ tầng năm leo xuống, đi bộ qua khoảng sân trường to đùng, rồi lại chèo lên tầng 2. Ôi chóng cả mặt. Nó đứng trước cửa lớp, được vài phút thì có một người phụ nữ tầm gần 40 tuổi bước lại gần nó và hỏi.

_Em là học sinh mới?

_Dạ

_Ukm, chào em, cô là giáo viên chủ nhiệm lớp 11A1. Em đợi cô một chút.

Cô giáo bước vào lớp.

_Các em trật tự!

Cả lớp im thin thít vì đơn giản lớp này chỉ tôn trọng và sợ mỗi cô chủ nhiệm thôi chứ cô giáo bộ môn ai mà ko hài lòng chuyện gì về thầy cô giáo đứng dậy nói thẳng luôn ko sợ bị trù.

_Hôm nay lớp ta có thêm một h/sinh mới.

Cả lớp nhao nhao lên thi nhau hỏi “là nam hay nữ vậy cô?” “có xinh ko cô?” “có đẹp trai ko cô?”... Cô giáo gõ bàn cái rầm cả lớp im re ko ai hó hé câu nào. Cô mỉm cười hài lòng rồi ra hiệu cho nó vào. Nó bước vào bọn con gái thì chê môi, lườn, nguýt đủ kiểu. Bọn con trai thì hơi thất vọng vì nó ko xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng phục hồi tinh thần rất nhanh và tự nói “ko cần quá xinh đẹp làm gì chỉ cần xinh là đủ” (lũ háo sắc).

_Em hãy giới thiệu về bản thân đi.

_Hi everyone. Mình là Nguyễn Hoàng Bảo Nhi. Mình mới đi du học ở Anh về, mong mọi người giúp đỡ mình nhiều nha. Cảm ơn.

Một con nhỏ chưa ngoa đứng dậy nói.

_Nhất định mọi người sẽ giúp đỡ bạn thật tận tình – con nhỏ cố tình nhấn mạnh chữ tận tình.

_Cảm ơn bạn có cơ hội nhất định mình sẽ thỉnh giáo, chúng ta còn gặp gỡ nhau suốt 2 năm cơ mà. – nó đầu có thua.

Con nhỏ kia lườn nó tóe lửa. Cô giáo lên tiếng.

_Bảo Nhi em ngồi bàn cuối cùng Gia Huy Nhé.

_Dạ.

Nó đi xuống chỗ thì có bao nhiêu anh mắt lườn nguýt nó tóe điện (điện này là điện cao áp đẩy nhá đừng dại mà động vào ko là bị giật cho thanh thui luôn đấy), nó vừa đi mà vừa thấy lạnh sống lưng (cũng đúng thôi hẳn là hotboy của trường bao em mong ngồi cùng mà ko đk bây h một con nhỏ lạ hoắc, mới chuyển về như nó mà đk ngồi cùng hẳn ai chả tức). Hắn đang ngồi nghe nhạc thì thấy nó đi xuống đứng trước mặt như hiêu ý hẳn ngồi dịch vào nhường chỗ cho nó. Nó vừa ngồi xuống thì từ bàn trên một cô gái xinh xắn quay xuống.

_Chào bạn mình là Thùy Dương, Chúng mình làm bạn nha.

_Ukm – nó khẽ ukm một cái.

Sau khi T.Dương quay lên thì hẳn tháo tai nghe ra và nói.

_Ko ngờ chúng ta có duyên như vậy.

_Duyên cái con khỉ ỷ, vừa gặp anh là tôi hun đất liền à, ko biết sau này còn bao nhiêu chuyện xui nữa đây.

Hắn khẽ nhếch môi rồi đeo tai nghe vào nghe nhạc tiếp. Còn nó thì lôi sách vở ra học bài vì dù gì thì đây cũng là “tiết” học đầu tiên và cung là giờ của cô chủ nhiệm nên nó mới chăm học như thế thôi. Tiết 1 trôi qua êm đẹp. Đến tiết thứ 2 là tiết văn. Cái môn nó chúa ghét chỉ vì học môn này đk vài câu là nó lăn ra ngủ luôn à. Thế nên vào giờ học vừa chào cô xong là nó lôi Iphone 4 ra cắm tai nghe vào nghe nhạc rồi lăn ra ngủ. Hắn thấy vậy thì nhếch môi xong thì cũng nghe nhạc rồi lăn ra ngủ y như nó. Cô giáo thấy thế thì tức lắm chứ nhưng ko làm đk gì đk cả vì nó thì có lệnh của Hiệu Trưởng, còn hắn thì nếu bà cô này ko muốn bị mất việc thì đừng dây vào ko là chả có việc mà làm.

RENG...RENG...RENG...

Hết 2 học nhàn chán, Dương rủ nó xuống canteen. Trên đường đi có vô số con mắt nhìn theo nó tức giận có, ghen tị có, thậm chí ngưỡng mộ cũng có luôn. Xuống đến canteen, nó và Dương chọn một bàn ngồi gần cửa sổ và hơi khuất một chút. Dương đi mua đồ còn nó thì ngồi nghe nhạc và tiếp tục ngủ. Sau khi mua đồ ăn xong Dương quay lại bàn đánh thức nó dậy.

_Bà ngủ 2 tiết rồi chưa chán hả?

_Chưa – nó đáp gọn lỏn.

_Trời bà là sâu ngủ đó hả?

_Không! Mọi hôm phải gần 7h tôi ms dậy hôm nay 6h đã dậy rồi nên ngủ bù (trời thế mà bày đặt dậy sớm xong rồi bây giờ còn ngủ bù bó tay).

Hai đứa nó ngồi nói đủ thứ chuyện trên zời dưới đất, hai chị này khá là hợp nhau nha. Đúng wá mà nhiều điểm tương đồng lắm: hám zai này, ăn thì nhiều kinh khủng thế mà vằn eo mới sợ chứ,... Đang ns chuyện vui vẻ thì tự dưng có tiếng hét của một đám nữ sinh.

_AAAAAAAAAAAAAAAA! Anh Huy kìa chúng mày ơi!

_AAAAAAAAAAAAAAAA! Anh Huy ơi ngồi vs em nè!

_Ồi anh Huy đẹp trai tối nay đi chơi vs em nha!

.....

_Hắn ta là ai mà có tiếng thế, người gì mà chả ga-lăng lại còn vừa gặp là xui.

_Bà ms vào nên ko biết đấy thôi Duy nổi tiếng lắm đó.

_Xì – nó chề môi.

_Hắn nổi tiếng vì quậy, thay bồ như thay áo, ko những thế còn học giỏi ms tài.

_Có mà là tên bắt tài.

_Vậy sao tôi bắt tài đến thế à! – tự dưng từ đằng sau lưng nó phát ra tiếng ns làm nó giật mình.

_Nè, tôi vs anh mắc gì nhau à hay sao mà cứ ám tôi hoài vậy.

_Bộ cô tưởng rồi là cái đuôi của cô chắc.

_Ko phải thì sao anh theo tôi xuống đây làm gì?

bla...bla... bla...bla...

Nó và hắn chí chèo vs nhau cho đến khi tiếng chuông vào học vang lên. Nó vẫn tức lắm chứ nhưng chuông rồi nên chỉ lườm hắn một cái tóe lửa rồi lên lớp. Hắn cũng chỉ nhếch môi cười điệu cười đều giả, chưa thấy nụ cười nào đến đến vậy hình như hắn đi đăng kí độc quyền nụ cười này hay sao ý. Lên lớp nó chả thèm nhìn hắn lấy 1 cái đeo tai nghe vào rồi lại lăn ra ngủ. Hắn thì chỉ nhìn nó nhếch môi rồi cũng ngủ theo luôn. Nó ngủ từ lúc vào lớp cho đến tận lúc ra về.

Bar PLAY 9pm

Hắn đang ngồi nhâm nhi ly Whisky thì có một người nam tiến đến chỗ hắn, người này nhìn rất đẹp trai a, áo sơmi trắng kẻ sọc, quần jean đen rách đầu gối, giày Nike đen, nhìn bụi ra phết. Kém hắn có chút xiu à.

_Hôm nay là hôm đầu tiên mày đi học đầy đủ hả? – Nam xinh zai đó bà kon.

_Ừ

_Lạ à nha, mà hôm nay lớp mày có h/sinh mới hả

_Ừ

_Có đc ko mày?

_Cũng đc, ko xinh lắm

_Chán thế, tưởng em nào xinh lắm để tao cưa cẩm tí

_Tao nghĩ mày ko cưa nổi đâu, cô ta khá thú vị

_Vậy mày tính sao

_Thì bỏ hết, tập chung mục tiêu, vậy thôi. Cái gì càng khó có tao càng thích

_Nè, đứa nào thì đc chứ con bé đó thì ko đc đâu nha – anh nó từ đâu nhảy vào (mọi người thấy anh nó hay xuất hiện bất ngờ ko).

_Ừa anh đến từ bao h đấy – Nam ngơ ngác.

_Tao đến vừa đủ nghe chúng mày nói chuyện.

_Tại sao con nhỏ đó lại ko đc – hấn hỏi.

_Cái này chúng mày ko cần biết, nói chung là con nhỏ đó ko đc

_Vậy sao càng cấm em càng thích. Mà cô ta là gì của anh?

_À...ukm...

_Nói mau lên – Nam hăm he.

_Ko nói kệ chúng mày, nhưng con nhỏ đó ko đc, có bao nhiêu đứa ko chơi sao phải chơi nó làm gì?

_Thích – hấn đáp.

_Ko đc thích cũng ko đc tùy tiện, mà mày định “chứa” nó bao lâu?

_Cái này còn tùy cô ta thú vị thế nào?

_Thế thì càng ko đc. Anh nói ko là ko nhá. KO ĐC. – anh nó quả quyết.

_Nhỏ đó là bồ anh hả?

_À...ừ thì...

_Trời, ns luôn đi cho nó nóng

_Ừ, con nhỏ đó là bồ anh – anh nó hít 1 hơi rồi ns.

Hấn hơi khó chịu khi nghe anh nó ns vậy. Nhưng cũng chỉ nhếch môi cười cho qua.

Sáng hôm sau nó vừa bước qua cổng trường thì nhận đc những ánh mắt nhìn nó một cách khó hiểu rồi túm năm tùm bảy xì xầm vừa nói vừa chỉ chỉ nó làm nó khó chịu kinh khủng. Vào lớp vừa ngồi yên vị thì cái Dương nhảy xuống bàn nó.

_Nhi này bà là bồ anh Duy thật hả?

_Duy nào, bồ cái gì?

_Trời bà còn giả ngu nữa, có bồ thì ns ra có chết ai đâu

_Hả, bồ gì mới đc chứ

_Thì bà là bồ anh Duy – Nguyễn Hoàng Khánh Duy lớp 12A1 đó

_WHAT????? Ai nói bà tôi là bồ anh ta chứ

_Cả trường ai chả biết

_CÁI GÌ?

Nói rồi nó đứng dậy đập bàn rồi đi thẳng ra cửa lớp vừa đi miệng vừa lẩm bẩm **** rửa anh nói “ông anh chết tiệt” “ông tới số rồi” “ông nhất định sẽ phải chết”... Nó đáng đi hùng hổ, hai tay nắm chặt, miệng lẩm bẩm. Nó đến trước cửa lớp 12A1 hét lên.

_ÔNG ANH TRỜI ĐÁNH!

_NGUYỄN HOÀNG KHÁNH DUY, HÔM NAY ÔNG TỚI SỐ RỒI!

_MAU RA ĐÂY!

Anh nó đang ngồi 8 vs mấy thằng bạn (trời con trai mà cúng 8 nữa hả) nghe tiếng “gọi” ngoài cửa bất gặp bộ mặt đầy sát khí của nó thì ko ngừng than trời làm việc gì mà ra nông nổi này. Trong đầu thì cầu nguyện ình toàn mạng. Anh nó bước ra cửa lớp một cách chậm chạp, vừa đi vừa nuốt nước bọt ừng ực. Nó thấy vậy thì xông vào túm cổ áo mà hét.

_ÔNG NÓI AI LÀ BẠN GÁI ÔNG HẢ?

_Ấy ấy, từ từ nghe anh nói đã

_Tôi cho ông 5 phút để giải thích, mau nói đi. NHANH LÊN

_Ok ok đi chỗ khác nói chuyện, chỗ này ko tiện

Thế là anh em nó kéo nhau ra sau trường, anh nó thì kể lại cho nó nghe toàn bộ. Nghe xong nó tức máu lên ****.

_Anh ko có nào hả? Hắn ta còn chưa làm gì thì đá cái con khỉ

_Nó đẹp trai, hào hoa như thế đứa nào chả mê

_Đấy là những đứa khác còn em thì ko đời nào đi yêu một tên xui xẻo như hắn

Nói xong nó ko để cho anh nó nói thêm câu nào kéo một mạch lên phong phát thanh của trường. Đứng trước cửa phong phát thanh nó đe dọa.

_Anh vào nói hết ọi người biết em và anh ko có quan hệ gì cả, anh mà nói ko xong thì anh tới số.

Một lúc sau cả trường đều có tiếng nói của anh nó.

_Chào tất cả các bạn tôi là Nguyễn Hoàng Khánh Duy lớp 12A1. Tôi xin đính chính lại mối quan hệ giữa tôi và Nguyễn Hoàng Bảo Nhi chỉ đơn thuần là bạn. Mong mọi người đừng hiểu lầm.

Cả trường lại được thể bàn tán ầm ầm, mọi người nói nó nào là ko biết điều đc làm bạn gái hotboy mà ko thêm, đồ kênh kiệu,... Anh nó bước ra khỏi phong phát thanh chưa kịp lên tiếng thì bị nó chặn họng.

_Ai là người loan cái tin này?

Anh nó nghe mà thấy “tiếc thay số phận thằng Nam”. Người loan tin này còn ai vào đây ngoài bạn Nam đẹp trai nhưng sắp thôi bạn ấy sẽ ko còn trên cõi đời này nữa. Nó đc anh đưa ra sau trường vì anh nó gọi cho Nam thì thấy bảo Nam ở phía sau trường (đồ phản anh em).

Nó và anh nó có mặt ở bãi cỏ sau trường thì thấy Nam và hắn đã ở đấy rồi. Thấy anh nó và nó đến thì Nam chạy ngay lại hỏi tới tấp.

_Ừa cô là Bảo Nhi hả? Cô ko phải là bồ anh Duy hả? Sao tự dưng lại nói ko có quan hệ gì? Chia tay rồi hả?

Nó quay sang phía anh nó nhận thấy cái gật đầu như nói “đó là tên loan tin đấy”, rồi nhìn sang Nam khuôn mặt đầy hối lỗi như nói “anh xin lỗi, hàng năm nhất định anh sẽ đốt vàng mã cho chú đầy đủ”. Nó lại nhìn Nam khuôn mặt hầm hầm đầy sát khí. Nam thấy vậy thì im thin thít ko nói thêm câu nào. Nó đc thể nhảy vào tát cho Nam một trận.

_Này anh ko đầu óc tư duy hả, sao tự dưng nghe lão Duy nói linh tinh mà cũng nghe đc à, ko có thông tin từ hai phía thì lấy cái gì khẳng định mà đã loan tin đi cả trường hả? Anh phải chịu trách nhiệm nếu có ai loan tin đồn sai trái, NGHE RÕ CHƯA!!!!!!!

Nói xong nó xông vào ướm Nam túi bụi, nhưng ko nạng tay đâu chỉ là cảnh cáo thôi à. Nam bị nó oánh thì la oai oái, còn gào thêm một câu.

_Hôm nay em mà làm ma thì người em tính số đầu tiên là anh, sau đó đến con nhỏ chảnh này

_Thế thì ko anh làm ma nữa, làm bệnh nhân là đủ, phải đánh cho anh chừa cái bệnh nhiều chuyện đi

Hắn thì chỉ ngồi nhìn nó và cười, trong lòng vui vui vì nó và anh Duy ko có quan hệ gì cả, nhưng lại xuất hiện hàng đồng dẫu hỏi là tại sao ko có quan hệ gì thì tại sao anh Duy lại có thái độ như vậy. Vì quá tò mò hắn tiến đến chỗ nó kéo Nam ra và hỏi nó.

_Cô và anh Duy là mối quan hệ gì vậy

_Muốn biết lắm sao

_Phải

_Nhưng tôi sẽ ko nói vì tôi ko muốn vậy thôi. Cấm các anh nghĩ bậy, tôi và anh Duy chả có gì hết chỉ đơn giản là bạn bè. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nói xong nó bỏ đi mất nhưng vẫn lịp quay lại nói vs Nam một câu.

_Anh mà còn nói năng lung tung thì cẩn thận tôi

Nó bỏ đi để lại hấn vs hàng đồng dẫu hỏi chấm quay sang nhìn Duy thì chỉ nhận đc cái nhún vai tỏ vẻ ko biết, vì anh nó biết nó muốn giữ bí mật thì chắc chắn có lí do.

Sau khi nó đi, Nam nhảy ra cho Duy vs Huy mỗi thằng 1 cái cốc.

_Anh đưa cô ta tới đây làm gì chứ, chả thương anh em gì cả.

_Mày thấy chết mà ko cứu đáng đánh lăm đó.

_Ô, mày giám đánh anh á, Huy nhào vô.

Thế là 1 cuộc chiến xảy ra giữa đồng đội, cái này gọi là chiến tranh nội bộ. Sau 1 hồi vật lộn thì cả 3 đều mệt lử, ngồi lẫn ra cỏ rồi cười như mấy thằng vừa trốn trại.

2. Chương 2

Tại nhà nó 8.30pm

Anh nó đang ngồi vắt chân lên bàn xem film, miệng nhóp nhép nhai bỏng ngô, nó đi từ trên tầng xuống thấy anh nó đang xem The Ring thì cũng nhảy vào ngồi vắt chân y như anh nó, tay lấy bỏng ngô ngồi xem.

Một lúc sau

_Ô – anh nó thò tay vào hộp lấy bỏng ngô thì chả thấy còn cái gì, cúi xuống xem thì thấy hết sạch bắt gặp ngay lúc nó cũng đưa tay vào lấy bỏng ngô, anh nó nhìn sang bên cạnh thì nó đã ngồi lù lù ở đấy từ bao giờ. Anh nó cười gian.

Nó bắt đk “vật gì đó” nhưng vì mãi xem nên cũng chẳng để ý đưa tay lên miệng cắn ngon lành.

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Con ranh này tay anh mày đấy.

Nó giật mình quay nhìn lại thì thấy tay anh nó đang ở trên miệng mình còn ngơ ngác nên nó vẫn còn nhai nhai.

_A! Con bé này nhả tay tao ra, đâu chết mất.

Nó sực tỉnh nhả ngay ra, xl rối rít.

_Sr, sr, em ko có cố ý, ko cố ý.

_Mày ko cố ý chỉ cố tình thôi đúng ko.

_Hìhì – nó gãi đầu

_Đâu chết mất thôi, mày phải bồi thường thiệt hại.

_Hả, gì cơ? – nó ngơ ngác

_Còn gì nữa, bồi thường vì cắn tay tao.

_Vậy em phải làm gì?

_Làm ôsin cho tao 3 ngày.

_Cũng đk. – nó đồng ý vì bình thường anh nó cũng sai nó đủ thứ.

_3 ngày phải tuyệt đối nghe lời, cấm cãi.

_Rồi, biết rồi, mà khoan bắt đầu từ ngày mai.

_Ok, lấy cho tao lon coca mày.

_Này, ngày mai mới bắt đầu cơ mà.

_Nói nhiều làm gì, lấy mau đi, film đang hay – anh nó vừa nói vừa ngẩn mắt vào TV.

Nó đành đi vào bếp lấy lon nc cho anh nó. Nó đi ra đứng trước mặt anh nó đứng chần chẫn. Anh nó ngó sang bên này nó chần bên này, ngó bên kia nó chần bên kia, cứ như thế cho đến khi anh nó dừng lại, ngược lên và quát.

_Con nhóc này, tránh ra xem nào.

_Ko

_Tránh ra

_Ko

_Tránh ra

_Ko

.....

_Thôi, dẹp ra cho tao xem

_Ko

_Ồ hay, đừng bướng, dẹp ra

_Ko

Anh nó chả thèm cãi nhau vs nó nữa kéo ngay nó ngồi xuống ghế thế là hết bàn cãi, nó mặt phụng phịu, rồi ngay sau đó thì cười. Nó bắt đầu đếm nhẩm “1, 2, 3”

PHỤT

_Haha – nó cười lớn trong khi đó thì anh nó đang ướm nhẹp, người toàn nước coca, hoá ra trước đó nó đã lắc lon coca.

_Ashhhhhhhhhh, con bé này, mày dám trọc anh, đợi đấy.

Anh em nó đồn nhau chạy khắp nhà, nó vừa chạy vừa cười còn quay lại lè lưỡi trêu anh nó.

_Lêu, lêu có giỏi thì bắt ta đi nè, haha.

_Đứng lại đó, có giỏi thì đứng lại coi – anh nó mặt hầm hầm, giọng nói đầy tức giận.

_Có ngu mới đứng lại cho anh bắt.

Sáng hôm sau 6.30am

_Con chở em đi học nha – mama nó nói vs anh nó

_Dạ thôi ko cần đâu mama – nó thấy thế thì nhảy ngay vào, nó ko muốn mọi người biết nó là em gái anh nó – con đi học bằng xe đạp dk rồi

_Ồ, mày có bị gì ko mà tự dưng đòi đi xe đạp đi học vậy

_Thưa anh em hoàn toàn bình thường, chỉ là thích đi xe đạp thôi

_Vậy càng tốt, đỡ mệt thân

_Hứ

_Thôi hai đứa đi học đi ko muộn

_Dạ - anh em nó đồng thanh

Ra đến cổng anh nó thắc mắc thì liền hỏi

_Sao mày ko nói cho hai thằng kia biết mình là anh em

_Em ko muốn rước hoạ vào thân thôi, tự đứng tự lành một con bé lạ hoặc mới vào trường lại làm em gái một người nổi tiếng như anh thì chắc em sống ko yên quá

_Nhưng hai thằng kia...

_Nói cho hai tên đấy thì khác gì đi thông báo vs cả trường cho rồi

_Uk

Nó đạp xe đến trường vừa đi vừa nghĩ băng quơ, bỗng

KÍT

Tiếng xe thắng gấp, từ trong chiếc xe Lamborghini Reventon Roadsters thanh niên cao ráo, đeo kính râm ăn vận, rất sành điệu, nhìn thôi là biết dân nhà giàu. Chàng trai trẻ bước ra mặt hầm hằm tháo cái kính đeo, để lộ khuôn mặt cực đẹp zai làm nó nhìn chăm chăm miệng thì chảy nước miếng ròng ròng. Nhưng ngay sau đó nó như bị giáng xuống địa ngục nhờ có tiếng quát.

_NÀY MẮT MŨI CÔ ĐỂ ĐI ĐÂU ĐẤY HẢ?.

_Ồ, ... – nó đơ luôn.

_Ồ gì mà ơ, đèn đi chứ?.

_Đk rồi, vậy anh muốn sao – nó khôi phục tinh thần.

_Muốn cô đèn chứ sao.

_Bao nhiêu.

_40.000.000.

_Hả, gì cơ, 40.000.000 – nó ngây người – xước có một chút mà cũng 40.000.000.

_Chứ sao, cô nhìn xe như thế này mà bảo “cũng 40.000.000” là sao? Hay cô ko có tiền chả?

_Ukm, ko có tiền chả.

_Cái gì chứ, bộ cô định trốn hả, ko bồi thường sao.

_Chứ tiền ở đâu ra mà đèn.

_Thôi đk rồi cô có giấy bút ở đấy ko.

_Để làm gì?

_Thì cứ đưa đây.

Nó lấy từ trong cặp ra một tờ giấy và một cái bút đưa cho anh ta. Anh ta loay hoay một lúc rồi đưa tờ giấy cho nó. Nó mở mắt to hết cỡ, dụi dụi mắt rồi quay sang phía anh ta.

_Thấy thế nào?

_Tại sao lại thế.

_Chứ sao nữa cô ko có tiền đèn thì chỉ có như vậy thôi.

_Nhưng tôi còn là học sinh.

_Cô chỉ cần làm việc sau giờ học từ 5pm đến 7pm. Ok.

Nó suy nghĩ một hồi rồi cũng viết lách gì đó vào tờ giấy. Xong nó đưa aanh ta và lên xe định phòn đi nhưng bị anh ta giữ lại.

_Còn cái gì nữa – nó thầm nghĩ “vừa sáng ra đã gặp xui rồi”.

_Số điện thoại.

_0169xxxxxx – nó cau có chả lời.

_Ok, đi đi.

Nó quay lưng đi mất dạng, vừa vào đến lớp mặt nó hầm hầm, ngồi xuống chỗ cái phịch. Dương thì quay xuống chỗ nó hỏi han.

_bà sao vậy, bị gì à?

_Ko sao hết – nó chả lời.

_Nói đi xem nào.

_Uk thì bla...bla... – nó kể hết chuyện cho Dương nghe.

_Hả, cái gì cơ, làm giúp việc 2 tháng, lại còn phải hết sức phục tùng.

_Thì cũng hết cách rồi.

_Uk đành chịu vậy, thôi xuống canteen ăn cái gì cho bớt bực đi (đúng là heo).

_Uk tui cũng chưa ăn sáng.

Thế là nó vs Dương đi xuống canteen, dọc đường đi ai cũng nhìn nó bàng anh mắt như gặp sinh vật lạ vậy, nguyên nhân chính là sự việc ngày hôm qua nó sách cổ anh nó, cũng đúng ở trường nay đâu có ai dám lôi cả họ và tên anh nó ra mà gọi chưa tính là nó còn sách vở áo mà anh nó ko nói gì, nếu là người ngoài thì chắc là bây giờ đang ở đang bệnh viện húp cháo rồi đâu có yên lành như nó. Nó mặc kệ việc quan trọng là bây giờ nó phải cống nạp cho anh dạ dày cái gì đã.

Trong phòng dành cho Duy's FC.

_Con nhỏ đó là cái thá gì chứ? – một con nhỏ tức giận lên tiếng – con nhỏ này là trưởng FC – Hoàng Ngọc Uyên, kiêu kì, chua ngoa, cậy nhà giàu mà lộng hành.

_Chúng ta phải cho nó một bài học – một con nhỏ khác lên tiếng.

_Nhưng con bé này ko dễ đối phó đâu, anh Duy còn ko dám làm gì nó thì...

_Ko sao, chúng ta sẽ hành động trong im lặng, chắc chắn sẽ ko có ai biết.

_Đc, vậy kế hoạch sẽ là

Nó vào lớp học là lẩn ra ngủ luôn chả biết trời đất là gì. Hắn thì chả còn tâm trạng gì mà quan tâm đến nó nữa hắn đang mãi nghĩ kế để đối phó vs mẹ hắn. Hehe.

BACK TO 7pm yesterday

_Con zai iu quý của ta – mama hắn vừa trông thấy hắn đi học về thì chạy đến ôm hắn thơm lấy thơm để.

_Mẹ à đừng thế nữa, mẹ mà còn như vậy thì chắc ko có ai dám lấy con đâu.

_Ồ hay ta đi lâu ngày mới về mà con nỡ đối xử vs ta như vậy, ko chơi vs con nữa.

Nói là đi lâu ngày chứ mới có một tuần à, pama hắn đi công tác bên Mỹ một tuần kí hợp đồng vs một đối tác làm ăn khá lớn.

_E hèm – papa hắn đang háng.

_Ồ, con chào ba – hắn lễ phép lên tiếng.

_Ta tưởng con quên ta rồi chứ - papa hắn trách.

_Con đâu có dám, pama tìm con có chuyện gì vậy ạ?

_Ồ hay, vừa mới...

_Ukm, ta có chuyện muốn hỏi con đó – mama hắn cắt lời.

_Dạ chuyện gì vậy mama?

_Con có bạn gái chưa vậy? – mama hắn chớp chớp mắt.

_Ồ... Con còn nhỏ mà (nhỏ quá ha).

_Nhỏ gì nữa hả, 17 tuổi đầu chưa có lấy 1 mống (ôi papa ơi cả trăm mống rồi ấy chứ).

_Hả... – hẳn đơ.

_Chủ nhật này con phải dẫn bạn gái về ra mắt biết chưa.

_Ồ...

_Con mà ko dẫn về thì đừng trách papa ác độc, cũng tại con thôi. Đòi ra ở riêng mà ko có bạn gái thì ở riêng làm gì?

_Chúng ta còn tưởng con ra ở ngoài để tiện..

_Mama này.

_Thôi, ko bàn cãi gì nữa chủ nhật này nhớ đưa bạn gái về. Nhá – papa hẳn nói xong kéo luôn mama hẳn đi ko kịp để hẳn ú ớ thêm câu gì, phải đánh nhanh ko thì hẳn lại tìm có nọ có kia tránh mặt thì khổ, nói cái gì chứ hẳn là chúa lí do.

END BACK

Hắn đầu đầu suy nghĩ về việc tối chủ nhật tuần này, trời ơi đối phó sao đây, bây giờ hẳn đầu còn em nào đầu, mà cái này ko phải chuyện chơi về xem mặt mà dẫn mấy cái con bồ ham tiền kia thì. Trời ơi sao số con khổ quá vậy nè!!!!!!!!!!!!!!

Reng reng reng

Chuông báo tan học, nó tỉnh dậy và thu xếp sách vở ra về. Vừa ra đến cửa lớp thì nó nhận được một tờ giấy từ tay một em nhỏ lớp 10. Đưa xong ko nói ko rằng em bé đó chạy mất dạng ko để nó hỏi thêm câu nào.

“Lên sân thượng có chuyện”

Tờ giấy vụn vụn có vài chữ nhưng vs nó hiểu đk vấn đề ở ddayaa là qua rõ, biết chắc là chẳng phải chuyện hay gì. Nhưng đây là chuyện liên quan đến danh dự chắc chắn nó sẽ đi. Vo tròn tờ giấy ném vô miệng em thùng rác nó bước đi theo hướng sân thượng. Vừa mở cửa bước vào sân thượng nó đã thấy trước mặt mình là 1 con nhỏ khá xinh đẹp và theo sau là khoảng gần 50 đứa nữa.

_Tìm tôi có việc gì? – nó lạnh lùng.

Con nhỏ đó ko nói gì mà chỉ bước đến chỗ nó đưa tay lên và...

BỐP

Con nhỏ đó vừa tát nó!!!!!!

_Cái này là do mày dám gọi tên anh Duy.

BỐP

_Cái này là do mày dám **** anh ấy.

BỐP

_Cái này là do mày dám sách cổ áo anh ấy.

Con nhỏ đó định tát thêm cái nữa thì bị nó giữ lại và...

BỐP

Nó tát lại con nhỏ đó.

_Còn cái này là do mày dám tát tao.

_Mày... – con nhỏ đó đơ vài giây rồi hét lên – CÒN ĐỪNG ĐÓ LÀM GÌ MAU XÔNG LÊN.

Cầm nắm con gai phía sau xông lên đánh nó tới tấp nó cũng đánh chả chứ bộ nhưng bọn chúng quá nhiều và tấn công quá liên tục nên nó ko thể chống cự nổi.

Con nhỏ đứng bên ngoài cười ha hả vẻ mặt thoả mãn.

_Đó chỉ là cảnh báo cho việc mày dám gọi tên anh Duy và **** anh ấy.

Nó nghe thấy câu nói của nhỏ mà thầm nghĩ “trời cảnh báo mà còn thế này thế đến lúc tụi nó biết mình là em gái ông anh kia thì chắc đời mình đi tong quá” (trời ơi suy nghĩ nông cạn biết là em gái ông Duy thì chả ao dám động vào một sợi tóc của bà đâu) do đã qua mệt và kiệt sức nên nó đã ngất lịm đi.

Bỗng nhiên cửa sân bật mở cái rầm nó nghe thấy loáng thoáng tiếng hét của một ai đó và nó đc nằm một vòng tay thật ấm áp. Héhé.

Lúc nó tỉnh dậy thì ko khỏi dật mình vì nó chắc chắn một điều ĐÂY KO PHẢI LÀ PHÒNG CỦA NÓ. Căn phòng vs gam màu trắng, đen làm chủ đạo, diện tích khá rộng nếu ko nói là gấp 3 lần phòng nó. Căn phòng này ko có gì đặc biệt: 1 giường (tất nhiên là rộng), 1 bàn làm việc, 1 kệ sách, 1 TV, 1 laptop, 1 tủ để đồ. Nó còn đang ngơ ngác nhìn quanh căn phòng thì cửa phòng bật mở, HẮN bước vào.

_Tỉnh rồi à!

Nó vẫn đơ, miệng như á khẩu ko nói đc lời nào, đầu thì suy nghĩ mông lung “phòng này là của... hần”

_Tại sao tôi lại ở đây

_Bộ cô ko có nhớ gì hết à

_Có gì để nhớ cơ chứ

Hắn bắt lực đập tay lên trán

_Cô óc heo hả?

_Nè, anh nói ai óc heo

_Tôi nói sai chắc, việc xảy ra vs mình mà ko nhớ là sao? Cô bị đánh, nhớ chưa.

_À. Vậy ra cậu là người đã cứu tôi hả?

_Chứ còn ai vào đây nữa

_Mà sao anh biết mà cứu tôi vậy

_Chỉ là vô tình đi qua thôi – chả biết cha xui mẹ khiến gì mà luk đẩy hần lại ở lại trường dạo vòng vòng, ko những thế hướng đi còn nhầm thẳng tầng thượng mà lên.

_Ra vậy, cảm ơn nhá – nó vừa nói vừa bước xuống giường đi về phía cửa phòng

_Cô định đi đâu vậy?

_Đi về chứ đi đâu, chả lẽ nằm ăn vạ ở nhà anh

_Cô xem bộ dạng mình thế này thì có thể đi đâu – anh cười gian

Nó bán tín bán nghi nhìn xuống thì đập vào mắt nó là MỘT CÁI ÁO SOMI ko những thế nó còn MỎNG TANH

_Anh...anh...anh đã làm gì tôi hả

Hần vẫn vẻ mặt cười cười đi về phía nó. Hắn bước nó lùi, cứ thế cho đến lúc lưng nó đập phải tường, bộ mặt nó phải gọi là cực phẩm. Hắn chống hai tay lên tường ko cho nó thoát. Hắn cúi thấp đầu xuống dí sát mặt nó. Nó sợ hãi nhấp tịt mắt lại còn hần thì nhếch môi, ra lệnh.

_Mở mắt ra!

Nó từ từ hé mắt ra thì thấy hần đang cười hahả, nó tức mình đá một cái vào trên hần. Bực tức lên tiếng

_Bộ lừa thế hay lắm hả, anh muốn cái gì chứ?

_Muốn gì hả, muốn cô làm bạn gái tôi!

_Cái gì cơ, anh đừng đùa

_Tôi ko có đùa, chỉ muốn nhờ cô qua mặt ba mẹ tôi thôi

_Hả, qua mặt pama anh sao?

_Đúng vậy, coi như cô trả ơn tôi vì đã cứu cô đi

_Được, tôi cũng chả muốn nợ ai cái gì

Hai người rơi vào trạng thái yên tĩnh, hần thì ngồi về mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ cái gì đó. Như nhớ ra chuyện gì nó khều khều tay hần.

_Này!

_Gì?

_Ukm... Ai...ai thay quần áo cho tôi zậy?

_Bộ ngoài tôi ra còn ai nữa à! – hần cười đều

_CÁI GÌ? – nó hét toáng lên

_Làm gì mà hét toáng lên thế - hần vừa nói vừa bịt tai

_Làm sao mà ko hét cho đk, anh nói ai thay quần áo cho tôi hả? – nó vớ cái gối đấm thùm thụp vào người hần – tên khốn này, rốt cuộc người đã nhìn thấy cái gì rồi chứ

_A...đau...đau. Này từ từ, bình tĩnh. – hần khuyên

_Nói mau, rốt cuộc người đã thấy gì chứ? – nó thôi đánh

Hần chuẩn bị sẵn tư thế chuẩn – tất nhiên là... – hần chạy rồi hét vọng lại – thấy hết rồi

_AAAAAAA! Tên khốn kia, người mau đứng lại cho ta – nó đuổi theo hần

“Hai đứa” nó đồn nhau chạy quanh nhà (đừng thắc mắc nha hần ở riêng mà, nhà lại ko có ai *hehe*). Nó là người hàng trước.

_Thôi, thôi, nghỉ chút đi, mệt lắm rồi

_Ai biểu cô ko biết tự lượng sức cơ chứ - hần bước lại gần nó nhưng ko thể thấy nét mặt của nó vì nó đang cúi đầu mà.

Nó thấy bước chân của hần đến gần thì dơ nanh ra đứng nẩy lên làm hần giật mình ngà về phía sau, tay còn đang bám trên vai nó kéo theo nó ngã cùng.

RẦM

Một cảnh tượng 18 đang diễn ra và kết quả là, KISS...A KISS. Nó mở mắt tròn tròn, hần thì cũng khá hơn là bao, mắt thì trợn ngược lên thiếu mỗi nước há mồm. tim cả hai đập loạn xạ.

1s

2s

3s

4s

5s

Nó giật mình tỉnh đứng dậy nhưng bị một cánh tay nắm lại và kéo nó xuống, nó đổ uesth lên người hần và môi chạm môi kiss tiếp. Hần hôn nó ko muốn ngừng, bờ môi nó thật mềm mại, có vị giòn ngọt, man mát. Nó có phần ngạc nhiên nhưng nó lại muốn đk hần hôn, trong đầu thì ko ngừng kêu gào “ko đk” nhưng phản ứng thì đơ ra ko có phản kháng, mặc cho hần hôn mình.

1p

2p

3p

Đến luk nó hô hấp thật kém hần mới buông tha cho nó. Môi nó có vẻ hơi sưng lên một chút, hơi thở dồn dập. Nó cố gắng thở đều rồi nhìn hần trừng mắt.

_Này, fist kiss của tôi đây, oa... tôi muốn để dành cơ cho ng' iu cơ mà – nó khóc bù ku bù loa (chị ơi lo gì đằng nào chả là ng' iu rồi chứ, mới cả chị cũng để yên cho ng' ta kiss đây thôi).

_Ê...ê cô cũng là bạn gái tôi cơ mà

_Nhưng chỉ là giả thôi cơ mà, ko biết đâu, my fistkiss, ko những thế second cũng mất luôn, oa... – nó vẫn khóc

_Bộ cô tưởng chỉ mình cô là fist kiss chắc

_Anh đi vs bao nhiêu cô làm sao đảm bảo đk có phải fist hay ko chứ

_Này, có nhiều hay ko nhưng đây cũng là fist nhá – hần phát bực, quay phắt đi – cô tự mua quần áo, tự về nhá!

_Ô, này, này chờ đã... – nó í ới đuổi theo hần lên lầu hai, lên hết cầu thang thì hần tự nhiên quay lại làm nó đâm sâu vào người hần mất thăng bằng xuýt té thì may có hần kéo tay nó lại, lần này nó dán mặt vào ngực hần có thể nghe tiếng tim hần đập luôn. Ko hẹn mà nó và hần cùng lệch một nhịp. Hần vội vàng đẩy nó ra nhưng ko dám đẩy ạnh vì sợ nó lại ngã cầu thang tiếp. Nó đỏ mặt cúi vội đầu xuống ko dám ho he.

_Cô theo tôi làm gì?

Nó ngớ người rồi ngay lập tức trở lại trạng thái bình thường.

_Anh cho tui zề nká – nó làm bộ mặt cún

_thôi ngay cái bộ mặt đấy đi nhá, nhìn cô giống hệt con milu đó

_NỀ..... – nó nổi khùng

_Sao? – hần nhìn nó mang theo cái kiểu “muốn về thì ngoan ngoãn một chút đi”

_À, ko có gì, ko có gì, cho tui zề nha

_về thì ko thành vấn đề nhưng quần áo cô thì tôi ko có, vậy nhá – hần soa soa cầm rồi nhún vai bỏ đi

Nó vội kéo hần lại

_Ấy ấy, cho tôi mượn tạm bộ quần áo nào bé nhất của anh là đk rồi

_Ukm, vậy theo tôi

Hần vào phòng, lục tung tủ quần áo lên tìm đk một cái áo pull màu hồng và một cái quần jean ngố.

_Anh mà cũng mặc màu hồng hả

_Ko đk hả? đâu phải mỗi con gái bọn cô mới có thể mặc chứ? ko mặc thì đưa đây

_Ấy đừng, mặc chứ, mặc để còn về nữa mà.

Sau khi nó thay đồ xong thì hần “hộ tống” nó về nhà. Về đến nhà người ra mở cửa lại là anh nó.

_Con ranh kia mày đi đâu mà bây giờ mới về hả? Có biết pama lo lắng ko hả? – anh nó la

_Từ từ đâu còn có đó, tí em nói cho

_Sao lại xưng em, lại còn pama nữa – hần nhảy tới hỏi

_hả - nó và anh nó đồng thanh

_À, ko có gì đâu?

_Rốt cuộc mối quan hệ giữa hai người là gì chứ? – hấn nhú mày

_À, à tôi...tôi...tôi là giúp việc ở đây – nó lúng túng

_Còn pama?

_Hả, cái này...cái này

_À, pama ở đây là quản gia, anh Duy coi pama tôi như pama mình nên mới gọi vậy (trời lại còn coi pama tôi như pama mình, nó là một mà)

Hấn vẫn còn nghi ngờ thái độ lúng túng của nó, phải điều ta mới đk.

_Ukm tôi về đây, chú ý vết thương đấy, chưa lành đâu – nó bị xây xát nhẹ, vài chỗ thì hơi nặng chút xíu nhưng hấn là lo nó thành sẹo nên mới nhắc nhở.

_hả vết thương, là sao?

_À, tí em nói cho nghe ha, vào nhà đã. – nó đẩy anh nó vào nhà

Vào đến nhà anh nó liền hỏi luôn

_nói đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? tại sao mày đi ùng nó? lại còn ăn mặc thế kia nữa? còn chuyện vết thương là sao?

_Anh hỏi từ từ cái nào

_Đk rồi, nói đi.

_Em bị đánh, hấn ta cứu em nên em đi cùng hấn. Quần áo của em thì bị rách, bần nên ăn mặc thế này, còn vết thương là do vụ đánh nhau mà ra

_Tai sao mày bị đánh

_là chuyện hôm qua lúc em xách cổ áo anh đó, em đoán tụi đánh em hôm nay là tụi fan của anh, may mà chỉ bị xây xước nhẹ.

_Haha anh mày cũng có fan cuồng chứ bộ, lực lượng hùng hậu đúng ko

_Hừ, cảnh cáo thôi mà đến 50 ng', em chả biết anh có cái gì hay ho mà cũng có FC?

_Đừng coi thường anh mày nhá. Thôi đi nghỉ sớm đi, pama để anh lo.

_Ok.

Sáng hôm sau 7.15am

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Chết tôi rồi – nó phi thân từ trên giường vào nhà phòng tắm làm VSCN. 2' sau nó đã có mặt vs đồng phục đầy đủ. Ôi! Siêu nhân!

_Con đi học đây! – nó vừa nói vừa lao như bay ra khỏi nhà.

Học...học...

_Ông anh chết tiệt ko thèm gọi mình dậy! – đang lằm bằm ***** ông anh thì nó đâm sầm vào một người.

_Ai vậy, có mù thì cũng phải thấy mờ mờ chứ - nó tức giận

_Có cô đi ko nhìn đường đâm vào tôi đấy chứ - người kia cũng tức ko kém

_Trời, là anh đâm vào tôi chứ bộ - nó ngẩng mặt lên nhìn tên kia

_A! – nó bắt giác la một tiếng

_Là anh/cô sao? – nó và người kia bắt giác đồng thanh

CAST

Nam:

4. Tên cúng cơm: Lâm Thiên Vũ

Tuổi: 18

IQ: 280

Ngoại hình: chuẩn

Tính cách: mọi người đok sẽ rõ. hớhớ

Gia cảnh: cậu chủ nhà họ Lâm, nhà này cũng giàu y nhà hần. Ngang hàng nhau đó!

Quay lại truyện nào!

_Sao anh lại có mặt ở đây – nó ngơ ngác

_Trời sao bé ở đây đk mà anh ko đk – Vũ nở nụ cười sát gái

_Tất nhiên đây là trường tui mà, anh có làm gì ở đây đâu

_Hơ, bé nói đây là trường của bé à

_Uk

_Hay, gặp bé ở canteen trường giờ giải lao nhá – Vũ nói rồi chạy biến để lại nó vs hàng đồng dẫu ?

“Gì cơ, còn gặp lại nữa à. Oan gia!” – nó nghĩ

Nó chẳng còn hơi đâu mà nghĩ về Vũ nữa bởi vì bây giờ nó MUỘN HỌC! Má ơi, nó cũng đã nghe danh bà giám thị trường này rồi, chả dễ xoi đâu, kiểu này thì nó chỉ còn đường chết mất thôi. ukm nghĩ xem còn cách nào để vào trường nhỉ. TUNG... Một cái bóng đèn 75V sáng ngay trên đầu nó. “nhà trường đâu có cấm treo tường nhỉ?” Nó tìm đến bức tường ở phía sau trường, tường ở đây ko cao như ở xung quanh trường. “Há há đk đấy, 1...2...3”

HUYCH...

Nó tiếp đất an toàn, nở một nụ cười đắc thắng, ngạo nghễ bước đi.

_Bức tường cón con, ta vượt dễ như trở bàn tay!

_Dễ đến thế sao

_Tất nhiên, tường gì mà thấp tè, ... hử!...anh...anh...s...sao...

_Ngạc nhiên lắm à, tôi hôm nào chả ở đây

_Hử, kệ anh, tôi đi

_Lại đây – hần ra lệnh

_Tại sao tôi lại phải nghe anh

_Cô sẽ thế nào nếu cả trường biết cô và anh Duy là...um.. – chưa để hần nói xong nó đã chạy đến bịt miệng

_Đừng có nói

_Ồ ạy a (bỏ tay ra)

_Ờ, ờ, bỏ liền, mà tại sao anh biết tôi và anh Duy là anh em

_Cô nói cho tôi biết

_Tôi nói hồi nào

_Vừ nói xong

_Hả, anh lừa tôi à, anh chết chắc rồi – nó đuổi hấn chạy trên bãi cỏ xanh mướt, và nó quên luôn việc nó muộn học, hớ hớ.

Học...học...học

_Thôi, mẹ...t...mệt...lắm...ròiiiiiiiiiiii – hấn lặn ra cỏ nằm, dang tay thở lấy thở để

_Tại anh đẩy chứ

_Cô khoẻ như trâu ý

_Anh nói gì muốn ăn đòn hả

_Ấy ấy, từ từ đừng manh động, mà nè sao cô ko ọi người biết cô vs anh Duy là anh em

_Cấm anh nói đấy, anh nói ra tôi giết anh

_Vậy tại sao?

_Tôi ko muốn mọi người nói tôi là dựa dẫm vào ông Duy, thế thôi.

_Mà nè anh Duy vs Ông HT quan hệ tốt lắm à

_Hả, gì cơ

_Thấy ông HT bảo tuần nào ông Duy vs ông HT cũng ngồi uống trà, đàm đạo

_Hả..... hahaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – hấn phá lên cười

_Nè, anh cười gì chứ - nó cau mày

_Ko ngờ cô ngốc vậy mà cũng vào đk lớp A

_Hứ, anh bảo ai ngốc hả - kí đầu

_A, cô ngốc chứ ai vào đây nữa, ông Ht mà có thời gian đi uống trà, đàm đạo à

_O, nhưng ông ý bảo thế mà

_Trời ngốc vẫn hoàn ngốc, anh ý quậy quá nên vậy đó, nhưng cũng chả làm đk gì, nghe nhiều rồi mà

_Hả, ông Duy quậy, hớ hớ hay rồi – nó cười đều

_Cô định làm gì đấy

_Cảm ơn anh nhá – nó lẩm bẩm – có cái hay để “hành hạ” ông Duy rồi, chắc chắn pama ko biết

RU...RU...RU

Nó có tin nhắn

“Giờ giải lao xuống canteen nha bé, nhớ xuống đấy” Số máy lạ hoắc

_Hơ, ai vậy nhỉ - nó tự hỏi

_Giải lao xuống rồi biết

_O, anh...

Reng...reng...reng

_Đi thôi – hấn kéo nó đi

Tại canteen trường

_AAAAAAAAA..... – đám nữ sinh khi trông thấy hấn

Sau khi chen ra khỏi đám đông...

Một cảnh tượng hết sức “hoành tráng” đang xảy ra vs nó: Ông anh trai iu wý cậu nó đang ngồi uống nc vs cái tên oan gia, lại còn trò chuyện vui vẻ nữa chứ. Nó đưa tay dụi mắt.

_Hey, here – tên oan gia kia gọi nó, còn hấn thì ung dung đút tay túi quần phía sau nó

_Kia à, cũng đk đấy – hấn nhếch mép

Nó và hấn đi về phía anh nó và tên Vũ.

_O, sao hai đứa lại đi cùng nhau thế?

_Thế đâu có gì lạ, em vs cô ta là.... – hấn lại bị nó chặn họng

_Ko có gì đâu, chỉ là cùng đường thôi mà

Nói rồi nó kéo hấn ngồi xuống, anh nó thì để ý từ nãy đến h rồi nghĩ thầm “về phải hỏi cho ra nhẽ”. Hấn sau khi ngồi yên vị thì nhìn nó hấn học vs ánh mắt “có gì đâu mà phải giấu”. Còn nó cũng ko kém “nấu anh muốn tôi chết trong tay đám fan cuồng kia thì cứ việc”. Rồi quay phắt đi kiêu bợ nhau.

_Hai em dùng gì để anh đi lấy – tên oan gia nói

Sau khi tên kia đi lấy đồ ăn thì nó quay sang hỏi anh nó

_Anh vs cái tên kia “là gì của nhau” vậy?

_Cái gì mà “là gì của nhau”, mày cứ làm như anh mày gay ko bằng? BẠN thôi, có gì đâu mà lạ!

_Hở, bạn á. – nó đơ “má ơi, die con rồi”

_mà này hôm nay hai đứa mày lạ lắm nhá, có gì giấu anh mày hả?

_Đâu...đâu có gì?

_Có thật ko vậy!

_T..thật – nó cãi

_Hừm, tạm tin

_Cái gì mà tạm tin, phải là tin chắc chứ!

Đừng luk anh em nó đang đấu mắt thì tên oan gia (Vũ đó) mang đồ ăn đến, thấy thức ăn là mắt nó sáng lên, lao vào ăn mặc kệ những ng’ xung quanh đang căng mắt lên nhìn nó như sinh vật lạ. Kết quả là nó chén sạch: 1 cái bánh mì, 1 hộp sữa, 1 bánh snack, 1 sandwich.

_Nè, bộ cô là heo hả? Sao ăn lắm vậy?

_Thế này còn ít đấy, ở đây có đông ng’ nên mới ăn thế này đấy, mọi khi ăn nhiều hơn thế này nữa cơ.

_Ặc, cô chắc chắn là hiện thân của heo - hấn nhăn mặt

_Anh nói cái gì cơ, nói lại nghe coi - nó dọa

_Tôi nói cô là hiện thân của heo đó, làm gì đk tôi nào - hấn kênh mặt lên

_Đk, đã thế tôi cho anh biết thế nào là lợi hại - nó nhảy vào uỳnh tới tấp

_Ấy, đau, từ từ đã - hấn xin

_Cho anh chữa cái tội trù ẻo ng’ khác đi nhá

_Tôi nói đúng mà - hấn vẫn cố cãi

_Anh còn nói mình đúng nữa hả, tôi nói cho anh biết nhá, Bác Hồ có câu “trẻ em như búp trên cành/biết ăn biết ngủ biết học hành là ngoan”. Tôi chỉ thực hiện tốt lời Bác dạy thôi.

_Trời, tôi thua cô rồi đó, ng’ đâu mà chỉ giỏi lí sự

_Này đấy ko phải là lí sự mà là sự thật

_Rồi rồi tôi biết cô giỏi rồi, khỏi khoe
_Hứ, tại anh dull quá nên tôi phải dạy thôi
_Cô nói ai dull cơ, muốn chết hả
_Anh làm gì đk tôi nào, đánh con gái là hèn
_Cô...

Nó và hấn chí choé để lại bàn dân thiên hạ đang mắt tròn mắt dẹt, mồm miêng há hốc (cẩn thận có ruồi) xem hai đứa nó cãi qua cãi lại. Diễn hình là anh nó và cái tên “oan gia” kia đang trợn ngược lên, mồm miêng há to đến nỗi nhét hẳn một cái bát con cũng vừa (anh ơi, mắt hình tương quá *lấy máy ảnh ra chụp* bán cho clb báo chí của trường chắc đk ổi tiền chứ chả chơi)

3. Chương 3

Mọi người trong canteen choáng, chưa bao giờ hấn nói nhiều đến vậy, lại còn đi cãi nhau nữa chứ. Chuyện lạ! Lũ con gái trong trường nhìn nó bằng ánh mắt căm ghét. Cũng đúng thôi một con bé mới vào trường chưa đến 1 tuần lại có thể ***** bởi Nguyễn Hoàng Khánh Duy-hotboy khối 12, cãi lộn với Trịnh Gia Huy-hotboy khối 11, bây giờ thì đk ngồi cùng bàn với một hotboy khác mới vào trường-Lâm Thiên Vũ. Má ơi! Xung quanh nó toàn zai đẹp, zai xinh. Đã có nam rồi nữ cũng có luôn, là bạn thân của nó Hoàng Thuỳ Dương-hotgirl khối 11. Đó thấy chưa toàn những người nổi tiếng lại còn xinh, đẹp, học giỏi, thuộc hàng “hot” luôn. Ai mà chả tị vs nó chứ. Có vẻ như cuộc sống của nó trong trường sẽ ko thanh bình cho lắm. Nó sẽ có nhiều đối thủ đây!

Nhà nó lúc 8h tối

Sau khi ăn cơm xong nó lại thực hiện nghĩa vụ xem TV, chơi (nó ko phải học mà). Đang xem TV thì anh nó nhảy vô hồi.

_Ê, mày vs thằng Huy là loại quan hệ gì đây
_Bồ - nó lơ đễnh chả lời
_HẢ??????? Bồ, mày bị điên rồi – anh nó hét toáng lên
_Anh bị giở ng’ à, tự dưng hét toáng lên – nó khó chịu
_Lại còn nói mày bị điên mới làm bồ thằng đấy, mấy bữa nó đá cho lại lăn ra mà khóc lóc than trời nhá – anh nó xổ một tràng
_Ồ hay, anh chưa nghe nội dung làm sao mà lại quát em hả, em nói iu hấn bao h, em bảo em khóc bao h, em làm bồ “thật” của hấn bao h, hả, hả, hả? – nó cũng xổ một tràng
_Ồ... – anh nó ngớ ng’ - mày bảo bồ thật là sao?
_Đầu óc anh bị jì’ thế, ko phải bồ thật tức là bồ giả đó
_Là thế nào, ko hiểu
_zời ơi, hấn nhờ em làm bạn gái để qua mặt pama hấn, hiểu chưa
_Ồ, hiểu oài, nhưng tại sao lại là mày mà ko phải đứa khác, còn nhều đứa xinh hơn mày ổi mà
_Ồ ha, cái này em cũng ko rò tại sao lại là em, thôi mai hỏi hấn sau – nó gãi đầu (pó tay chị này lun).
_Má ơi, chịu mày rồi – anh nó kí đầu
_Ồ hay sao kí em
_Lại còn hỏi, tại mày very stupid nên phải làm thế - anh nó cười đều
_Anh đi chết đi – thế là anh em nó rượt nhau khắp nhà (anh em nhà này vui ghê ha).

Sáng hôm sau 7.00am

_Thưa pama con đi học – anh em nó đồng thanh

_Ừ, đi cẩn thận nha con

_Dạ - đồng thanh tập 2

Đến trường nó hứng đủ loại ánh nhìn, ngưỡng mộ có, ghét có, quý có, tức giận có,... Nó thầm than tròn lòng “zời ơi con có làm gì nên tội đâu mà phải chịu cái cảnh này chứ”. Vừa lên đến cầu thang thì nó gặp phải tụi con gái khoảng 10 đứa ăn mặc khá sành điệu, nó đoán là dân quây. Một con nhỏ lên tiếng

_Ê, con nhỏ kia có giỏi thì theo tụi tao

_Tại sao tôi phải theo mấy người, mấy ng’ là cái gì mà tôi phải nghe

_Ô, con nhỏ này đk – nói rồi con nhỏ kia ra dấu cho bọn còn lại và...

Nó tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh, cái nhà có vẻ khá cũ kĩ, lại nhiều đồ đạc chắc đây là nhà kho. Nó bị chụp thuốc mê và đk mang tới đây. Nó định đứng dậy mà ko thể nào đứng đk. Hiện tại chân nó đan bị trói chặt, tay cũng vậy, hoàn toàn ko thể cử động đk. Đúng lúc ấy nhà kho bật mở, tụi con gái chặn đường nó bước vào.

_Tỉnh rồi à – con nhỏ này có vẻ là chị hai

_Tại sao mấy người đưa tôi đến đây

_Lại còn hỏi đk à, lý do mà phải là ng’ rõ nhất chứ

_Tôi chả liên quan gì đến mấy ng’ cả, thả tôi ra

_Đâu dễ vậy đâu, bắt xong rồi thả ra mà chưa làm gì thì uống lắm. Tụi bay lên.

_Từ từ đã cho tôi biết lý do

_cũng đk, ày biết lý do cho nó đỡ thắc mắc. Lý do là mà đk gần anh Duy, anh Huy, ngay cả hotboy ms vào mà cũng ầm luôn

_Hừ, tưởng gì, tòn một lũ đại trai. Mấy ng’ nghĩ làm thế này thì họ sẽ iu mấy ng’ à? Đúng là suy nghĩ điên khùng

_Con này chết đến nơi còn mạnh miệng gớm nhỉ, tao ko cần họ iu tụi tao chỉ cần ko ai đụng đến hị hay thân thiết vs hị là đk. ko nói nhiều nữa, đánh nó cho tao.

Thế là tụi kia lao vào oánh cho nó bầm dập (khổ thân con pé, thứ lỗi cho t/g nha Nhi). Nó mệt lử rồi thiếp đi. Tụi kia thì bỏ về để một mình nó trong đấy.

Nó mất tích đk 2 ngày rồi hần và anh nó, Vũ, Dương nữa đi tìm nó khắp nơi lục gần tung cái thành phố này rồi. Hần lo muốn chết luôn, tìm thất lại. “Đau, đau lắm” nó đã đi đâu rồi chứ, nó có biết hần lo cho nó lắm ko, tại sao đi mà ko nói 1 tiếng (bị bắt sao mà báo đk). Hần tìm nó ngày đêm, chỉ mong tìm đk nó thật nhanh thôi. Giờ thì hần đã hiểu mất đi ng’ mình iu cảm giác ra sao rồi.

Nó tỉnh dậy, cả người đau ê ẩm, vết thương chưa đk chữa lành đang thấm sâu vào người nó đau nhức. Nó đã bất tỉnh nhân sự đk hơn một ngày

trời (tại bà này khỏe nên vậy chứ người bình thường bị đánh xong chả lăn đùng ra bất tỉnh cả tuần chứ ít gì). Một mình nó nhốt trong cái nhà kho

ẩm mốc này - nó sợ - sợ cái quá khứ kinh khủng đó lại tiếp diễn với nó. Ngồi gọn trong góc nó mà nước mắt nó lăn dài. “Sao chối đáng ghét cứu tôi

với” nó không thể nói nổi nữa rồi, kiệt sức và mệt mỏi khiến nó tuyệt vọng và đau khổ. Đúng lúc ấy.....

Nó tỉnh lại, ngơ ngác nhìn xung quanh căn phòng – một căn phòng trắng tinh. nó nghĩ “ko lẽ mình đang ở trên thiên đàng” “vậy là mình chết rồi

sao?” “hix... sao mình chết sớm vậy nè”. Cửa phòng bật mở.

_Em tỉnh rồi (ặc. mới có tuần mà thay đổi dữ vậy) – hấn giật mình. Nó nằm mê man cả tuần trời, ngày nào hấn cũng túc trực bên cạnh chăm sóc nó.

Ko dời nó tý nào (trừ lúc đi WC à nha) mặc cho pama hấn và nó có khuyết thể nào hấn cũng ko chịu vì nó bị như vậy là do hấn gây ra mà.

_Bác sĩ – hấn gọi

Sau khi kiểm tra cho nó bác sĩ bước ra nói vs hấn vài câu rồi hấn trở lại vào phòng. Nó ngủ mất tiêu rồi. Hấn bước đến bên nó khẽ vuốt mái tóc rồi

đặt lên trán nó một nụ hôn. Đúng lúc ấy pama nó và hấn, anh nó, Vũ và Dương bước vào.

_Cô bé tỉnh rồi à – pama hấn hỏi

_Dạ, cô ấy tỉnh rồi nhưng đang ngủ

_Tỉnh là tốt rồi, ta có việc về trước nha – pama hấn và pama nó ra về

_Nó tỉnh lúc nào vậy – anh nó hỏi

_Sáng nay, lúc đi VS vào thì thấy cô ấy tỉnh rồi

_Tỉnh lại là tốt, nó mà nằm đấy nữa chắc còn đường xuống hố quá

_Anh về nghỉ đi để tụi tôi ở đây đk rồi – Dương lên tiếng

_Ukm, tôi về tắm rửa chút rồi tôi vào – hấn gật đầu

Hấn vừa về thì nó dậy.

_Nhi, mày tỉnh rồi, mày làm mọi người lo quá – Dương mừng rỡ

_Ukm, sr tao cũng đâu có muốn thế - nó nhìn quanh phòng kiếm hấn nhưng ko có thấy, nét mặt nó thoáng buồn

_Kiếm chàng hả? Vừa mới về nghỉ rồi, ông ở bên mày cả tuần rồi đấy – Dương cười gian

_Đâu... đâu có đâu – nó lúng túng

_Thôi, ăn gì ko tao mua cho? – Dương hỏi

_Nhắc mới nhớ, tao đói quá rồi, mua đồ ăn đi mua gì cũng đk – nó nhăn mặt

Vũ từ nãy h vẫn im lặng, quan sát những biểu hiện của nó, nét mặt buồn rười rượi, cười khổ “tôi cũng quan tâm em như hấn cơ mà tại sao em lại ko dành tình cảm cho tôi”. Rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Anh em nó lại ngồi chỉ chớ vs nhau đến lúc Dương mua đồ ăn về.

_Này, của mày nè! – Dương đưa cho nó bịch đồ ăn

_Thanks mày nha! – nó nhận lấy cái cái bịch đồ

_Từ từ thôi kéo nghen mày – Dương vỗ lưng nó

_Đói lắm rồi, ko ăn gì cả tuần nay chịu sao nổi – nó phụng phịu

_Ukm, ăn đi cho khỏe - Dương tán thưởng (ăn vừa thôi ko thành heo thì tèo).

Sau khi chén xong đồng đồ ăn Dương đem về thì nó lăn quay ra ngủ (chị này suốt ngày ăn vs ngủ cẩn thận ko phát phì đấy)

Tất cả mọi ng ra về để nó ngủ cho yên. Hấn sau khi về nhà tắm rửa, ăn cơm là lại vào viện tiếp(anh này cho cháo à nha). Vào phòng thì nó đang ngủ rồi, hấn hơi bần chút vì từ lúc nó tỉnh hấn chưa nói chuyện vs nó đk câu nào.

Nhẹ bước đến bên cạnh nó, khẽ vuốt vài sợi tóc trước trán hấn thấy lòng mới thanh thản làm sao. Khẽ thì thầm

_Cảm ơn em vì đã tỉnh lại, nếu em ko tỉnh có lẽ tôi sẽ xuống tận âm phủ để lôi em về đây (kinh). Xin lỗi em về tất cả những gì tôi đã gây ra cho em, xin lỗi vì ko bảo vệ đk em, xin lỗi vì đã để em thành ra như vậy. Xin lỗi em về mọi thứ, chắc em ghét tôi lắm nhỉ? Vì tôi mà em thành thế này mà...

_Tôi ko ghét anh! – nó cắt ngang

_Em...em tỉnh lúc nào vậy – hấn ngó người

_Từ lúc anh đến – nó tỉnh bơ

_Vậy mà bây giờ mới dậy là sao?

_Tại anh làm tôi mún ới, hết sức chịu đựng rồi nên phải ngăn anh lại trước khi tôi ới hết đồ ăn và còn lại cái

bụng đói meo

Hấn gật nhẹ - vậy ngủ tiếp đi

_ko, anh làm tôi tỉnh rồi ko ngủ lại đk nữa trừ khi cho tôi ăn hay chơi ji' đó mới ngủ tiếp đk

Hấn phì cười – vậy để tôi đi mua đồ ăn cho em – hấn đứng dậy nhưng bị nó kéo lại

Nó khẽ lắc nhẹ - ko ăn đâu vừa ăn lúc nãy no rồi, ăn nữa chắc thành heo quá

_Lo ji', cô vốn là heo mà – hấn chọc (quay phắt 180o vs cái thái độ quan tâm lúc nãy)

_Anh mún chết hả? – nó hét

_Này, cô có phải bệnh nhân ko vậy, hét ji' mà to thế

_Ồ, nói bé là đk chứ gì, xì – nó trề môi

_vậy bây h làm gì để cô ngủ nè

_ko mún ngủ, hay là... – nó vuốt cằm – cho tôi đi chơi nha!

_Hả, cô có vấn đề về thần kinh à, đang bệnh thế này đòi đi chơi mà bệnh viện có cho đi đâu mà đi

_ko cho thì chốn viện bữa chơi coi sao – nó hểnh mũi lên

_ko đi, cô mà bị sao nữa chắc tôi chết á

_Cho tôi đi đi mà, nằm cả tuần zời, chân tay ko đk vận động bực lắm

_Ko là ko, bực cũng phải chịu

_Đi mà, pleaseeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

_But I don't think so!

_Zời, bực anh quá, ko cho đi thì tôi tự đi – nó nhảy cái “phốc” xuống giường đi thẳng ra cửa

_Này, đợi đã đi thì đi làm gì mà – hấn chạy theo

Hai đứa nó đi trong hành lang bệnh viện mà cứ lén lén lút lút, ai nhìn vào ko hiểu nhằm là trộm mới lạ.

_Tại cô hết đây, tự dưng đòi đi chơi. Nhìn xem bây h có khác gì thằng ăn trộm ko - hấn gắt nhưng nói nhỏ thôi ko có người biết thì chết

_Ai bắt anh đi theo tôi làm gì tôi muốn anh phải đi à

_Hừ, cô tưởng tôi muốn hả, ko đi theo nhờ cô lại thế nào nữa thì tôi chết à

_Ai bắt anh chịu gì đâu, tôi làm tôi tự chịu chứ bộ

_Nhưng tôi là người nhận trông cô nè, cô mà làm sao tôi cũng vậy luôn á

_Có ai bắt anh trông tôi đâu nhể?

_Thế thì thôi, tôi đi về - hấn đứng dậy đi

_Xì, cứ đi đi tôi ko cần nhá - nó nói nhỏ

Một lúc sau nó vẫn đang mò lối ra thì có cảm giác như đằng sau có người nó quay lại thì.....

_Á - nó hét

_Trời ơi, làm gì vậy, bé mồn thôi ko y tá nghe thấy bây h. Mà thấy tôi cô ghét như gặp ma vậy

_Còn hơn cả ma ấy chứ, nhìn anh giống quỷ lắm - nó cười đều

_Cô... đợi đấy!

Đứng trước cổng bệnh viện nó vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài

_Thoải mái thật đấy

_Thoải mái quá ha?

_Tất nhiên r...rồi - nó ngó người quay lại thì gặp ngay Dương đang đứng lù lù sau nó

_Á! Mà làm tao sợ chết khiếp - nó giật mình

_Mày hay quá ha. vừa mới tỉnh mà đã trốn đi chơi, tội này đáng đánh

_Zời, tao đi chơi chút thôi mà, nằm cả tuần zời ê ảm cả người rồi

_Ko đk đi đâu cả, mày về phòng đi ko tao gọi bảo vệ lôi cổ mày đi đấy

_Đừng mà, Dương ơi nể tình bạn bè cho tao đi chơi chút đi mà, ở hoài trong phòng chán lắm rồi

_Chán gì mà chán hả? Laptop để làm gì? Ipad, Iphone để làm gì? 3G, GPRS để làm gì? hả? HẢ? - Dương tuôn

một tràng

_Hix, nhưng trải nghiệm thực tế vẫn hơn mà - nó cố nài nỉ

_Đợi sau khi mày khoẻ hấn thì nói đến thực tế sau nhá

_Tôi bảo ko đi thì ko nghe bây h rắc rối chưa - hấn nói nhỏ

_Hừ, anh gọi cho nó hả

_Đâu có đâu chỉ là nhờ sự trợ giúp của người khác thôi mà - hấn tỉnh bơ

_Đợi đấy anh sẽ biết tay tôi - nó lườm hấn một cái toé lửa rồi nhìn Dương thái độ quay 180o - Dương oiiiiiiiiiiii! cho tao đi chơi chút thôi mà mày. Đi màaaaa! - giọng ngọt sớt

_Chút thôi cũng ko đk, đi về phòng đi ko tao thông báo vs bệnh viện mày trốn viện thì tự biết hậu quả nhá

-

Dương đe dọa

_Hix... Lên thì lên - nó lếch cái thân lên phòng bọn hấn đằng sau đứng bụm miệng cười

Lên đến phòng nó nằm cái “phịch” xuống giường

_Làm gì mà bực bội thế - Dương hỏi

_Hừ, đợi đến lúc ra viện tao sẽ tính sổ vs mày

_Đk, tao sẽ đợi ngày đó nhưng bây h thì nghe tao hỏi đây

_Hả? hỏi gì?

_Ukm, nghe nè – Dương hắng giọng – Thay mặt những người chưa biết rõ vụ việc này tôi – Hoàng Thuỳ Dương xin đk chất vấn....

_Vào đề luôn đi mà vòng vo hoài à – nó chặn họng

_Ồ hay chủ tọa đang nói ai cho xen ngang vậy hả? tăng mức phạt bây h

_Zời ạ, có gì nói mau coi mà, sốt ruột

_Rồi vào đề luôn đây. Nghe cho kĩ nè

_Ok

_Tại sao mà giấu thân phận của mà?

_Hả?

_trả lời đi

_Cái này... cái này... khó nói lắm

_Khó cũng phải nói, hôm này mà ko nói chết vs tao

_uk thì tao ko thích bám váy ổng thôi

_hả? gì cơ? ko thích bám váy ổng? mà nói hay nhỉ?

_Chuyện tao mà – nó tự đắc

_Mày có bị thần kinh ko? Vì chuyện mà giấu thân phận mà thành ra nông nổi này đây? mà xem lại đi –

Dương quát

_Kệ tao, chuyện tao lo liên quan gì đến cái này

_mày nói thế mà nghe đk à? mà có biết mọi ng' lo ày lắm ko hả? – Dương nói rồi bỏ ra ngoài

_Hừm! Tôi thấy cô nên nghe Dương thì hơn – nhân vật lâu nay chưa xuất hiện h đã tái xuất giang hồ rồi đây.

Đó chính là “hotboy lắm chuyện” – Vũ Hoàng Nam.

_Ồ, anh tới từ bao h vậy?

_Tôi tới cùng Dương, tôi thấy cô nên nghe Dương nói ọi người biết đi, giữ gìn sức khỏe nhé! Bye! – Nam nói rồi cũng đi luôn

_Hơ, là sao nhể?

_Cô nên nghe Dương – hấn lên tiếng – vì an toàn của cô thôi

_Ko sao đâu, tôi ko muốn quá khoe khoang – nó thở dài

_Cô bị điên rồi, vấn đề ko phải là khoe khoang mà là vì cô kia! – hấn cúi

_Ko có gì đâu, tôi sẽ tự lo ình

_Cô... tuy cô thôi nhưng cô nên biết mọi người lo cho cô lắm đấy, hãy nghĩ đến ng' thân xung quanh cô họ quý mến cô như vậy hki chứng kiến cô bị đánh bầm dập họ còn đau hơn cô nhiều!

_Vậy, anh nghĩ ai là người đau nhất – nó ngẩng mặt nhìn hấn

_Hở? – hấn ngớ ra

_Thôi kệ đi, ko nói nữa! Tôi ngủ đây – Nói rồi nó kéo chăn rồi ngủ luôn bỏ lại hấn vs mớ suy nghĩ rối tung, phức tạp.

4. Chương 4

1 tuần sau nó đi xuất viện vì tình hình tiến triển tốt và khả quan. Để mừng nó ra viện mọi người đã bí mật tổ chức một buổi party nhỏ đủ cho cả lũ tụi nó. Cả buổi party tụi nó quây tanh bành, cả phòng khách, phòng bếp dính toàn kem, đồ ăn lung tung nhìn ko khác một bãi chiến trường (khổ thân người giúp việc)

_Phù, đã quá – nó ngồi phịch xuống ghế

_Wa, vui wa đi – Dương ngồi xuống cạnh nó

_Hừm, lo mà dọn đi kìa – anh nó cắt ngang

_Ồ hay anh làm cứt cả hứng – nó bực

_Thôi, mọi người cứ ngồi chơi đi để tôi làm cho – chị Năm lên tiếng

_Ko cần đâu chị để tụi em làm là đi rồi – anh nó lên tiếng rồi ra hiệu cho lũ quỳ kia đi dọn

Tụi nó thẳng cầm chổi, người cầm cây lau nhà, kẻ cầm khăn lau đồ, nói chung là đủ loại cây lau... Vừa dọn cong vừa nghịch nữa chứ, nào thì té

nước, mĩa nhau vài câu là cầm chổi sấn nhau toán loạn. Cái lũ này vừa dọn vừa bày (thế thì dọn làm gì ệt). Dọn từ 2 h chiều đến tận 5h chiều

tụi nó mới dọn xong, ặc! Dọn dẹp xong đứa nào đứa nấy mệt lử nằm luôn tại trận, vừa nằm vừa cười khùng khục như cái lũ vừa trốn viện.

_Nè Nhi! Tao thấy mày vs Huy cứ sấn nhau chứ có dọn dẹp đâu

_Làm gì có! Mày ko thấy tao vừa chạy vừa lau à!

_Nói làm gì nó hử Dương, nó vs thằng Huy thì... – anh nó chen vô tặc lưỡi – người ta bảo iu nhau lắm cắn nhau đau mà? Nhi?

_Đúng đó! Đúng đó – Dương hưởng ứng

_Đúng cái con khỉ khô ý – Nó trề môi

_Tôi thấy cũng có phần đúng đấy chứ - hần nói

_HẢ? – 4 cái miệng đồng thanh

_làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy – hần ngơ ngác

_quá ngạc nhiên ấy chứ - đồng thanh tập 2 rồi đứng lên bỏ đi tắm còn hần và Nam đứng đấy

_Này! mày thích con nhỏ đó thật à – Nam nói nhỏ vs hần

_Ko phải là thích! – hần cười đầy tự tin nghĩ “Mà là yêu” rồi cũng bỏ đi tắm luôn làm Nam đứng đơ tại chỗ vì cái biểu hiện từ bé đến h hần mới có một lần.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ thì chúng nó lại tụ tập dưới phòng khách Nam vs Hân thì ngồi chơi game, anh nó đơn thân độc mã xem phim kinh dị, nó thì

nằm vừa nghe nhạc vừa cầm Ipad đọc truyện, hần vác cái lapop gõ lạch cạch.

hon ja ga a nin dul dul dul

ga su mi to lya wa wa wa

ne ge

falling down

falling down

i ron na rin ne ge

hon ja ga a nin dul dul dul

ga su mi to lyo wa wa wa

ne ge

falling down

falling down

Nhạc chuông đt thoại

_Alo! – hần nhắc máy

_..... – đầu giây bên kia

_Đk rồi, cảm ơn ông – hần tắt máy rồi nói to – hey – mọi người quay lại nhìn hần – đi biển chơi ko

_Yeah – nó vs Dương hét – đi thôi

_Khoan – lũ đàn ông đồng thanh

_Gì nữa!

_Lấy đồ đã – đồng thanh tập 2

_Ồ nhĩ - đến lượt mấy nàng đồng thanh

Tập chung dưới phòng khách đồ đạc đầy đủ rồi lên đường ra sân bay, các anh đồ đạc chỉ vồn vện mỗi anh một cái vali mà 2 chị thì phải đến 3,4 cái vali to ấy (chả viết đem cái gì đi nữa).

_Này! mấy cô đem cái gì mà lăm đồ đạc vậy? – hần kinh ngạc hỏi

_Thế là ít đấy ba ạ, tôi chỉ đem vài chục bộ quần áo, khăn tắm, sữa tắm, kem chống nắng, đồ bơi,

\$%#^*#

\$** - nó tuôn một tràng

_Hả? – cánh đàn ông ngớ người, há hốc miệng nghe nó kể - lăm đồ dữ!

_Có cần phải đem đến vài chục bộ ko?

_Cần chứ, tắm xong thay nè, đi chơi thay nè, còn nhiều trò lăm, chơi xong phải thay chứ

_Ax, chịu cô rồi

_Đi thôi nào!

Cả lũ lên đường ra sân bay vs đóng đồ đạc linh kinh của nó và Dương.

Nội Bài 9pm

3 chiếc BMW đỗ cái xịch ngay trước cổng sân bay.

_Woa, thích quá, mấy tuần trước mình còn ở sân bay mà giờ lại gặp sân bay tiếp (ax) – nó ra khỏi xe

_Trời, pó tay cô luôn, ra sân bay mà cũng thích thế cơ à

_Kệ tôi chứ, liên quan gì đến anh hông mà khó chịu, hứ!

_Thôi thôi, hai người cứ gặp đâu là cãi đấy ko à! Cứ như là người iu ko bằng

_Cái gì – đồng thanh tập 1

_Ai thêm iu của cô/anh ta – đồng thanh tập 2

_Ai cho cô/anh bắt trước tôi – tập 3

_Đó, tao bảo mà – Dương lắc đầu

_Hứ! – tập 4

_Thôi đi tụi bay vào trong đi ko muôn h đấy – anh nó kêu

Tất cả lần lượt đi vô trong còn Nam vẫn chưa hết shock bởi màn cãi nhau vừa rồi đứng đơ như tượng phải Dương xách cổ áo lôi vào mới đk. Tất nhiên rồi ai mà tin nổi người lạnh lùng như hắn hành động nhiều hơn lời

nói lại đi cãi nhau om tỏi một cách con nít đến vậy. Vào phía bên trong sảnh tiến về phòng chờ có đến hàng trăm con mắt hướng về phía tụi nó, Ai biểu tụi nó chói loá quá làm chi. Các chị thì cứ đứng pụt máu mũi nhìn

mấy anh nhà mình, cái lũ đàn ông thì tốt hết nước miếng nhìn theo Dương, nó thì chẳng quan tâm hông thích nổi bật nên kệ (hông thích nổi bật hay chị hông sáng đk như “người ta”)

Đi qua cửa soát vé để vô phòng chờ vì nó và Dương đem nhiều đồ quá nên phải bỏ bớt lại nhờ người mang về (chuẩn bị cho đã vào bây h phải bỏ lại gần hết), bây h nó vs Dương chỉ còn lại 2 cái vali đk mang đi vì mang nữa sẽ quá tải, hix.

_Ai bảo các cô mang cho lắm vào bây h bỏ lại gần hết, sướng chưa – hắn chọc

_Hừ, kệ tụi tôi chứ, liên quan gì đến anh – nó cãi

_Thôi mày cho cái tai nó nghỉ ngơi chút coi – Dương chen vô

_Thôi kệ đi nó đang bồi dưỡng tình âm mà – anh nó cũng chẳng kém

CỐC/CỐC

_Bồi dưỡng cái đầu anh – anh nó lãnh nguyên hai chưởng của nó vs hắn

_Ai! Đau hai đũa này. Làm gì mà nóng thế - anh nó ôm đầu

_Ngu thì chết, bệnh tật gì! – nó vs hắn đồng thanh

_Hai người tâm đầu ý hợp quá ta – Dương vỗ tay

_Tâm đầu ý hợp cái con khỉ khô – đt tiếp

_Đó đó, thấy hông – Dương nói tiếp

_Tại hắn/cô ta bắt trước tao/tôi – tập mấy rồi nhể?

_Biết ngay mà – Dương lắc đầu ngán ngẩm

_Ko thêm nc vs cô/anh nữa – má ơi, rốt cuộc là bn tập roài nè

_Ax! Ax! Đến đó mà vẫn còn trùng phùng đồng thanh – Dương pó tay

CHUYẾN BAY TỪ HÀ NỘI ĐI NHA TRANG SẼ KHỎI HÀNH TRONG 5’ NỮA (Đi trong nước thôi chứ biển nước

ngoài t/g chưa đk đi đâu)

Cả lũ tụi nó kéo nhau lên máy bay, (mọi người sem t/g sắp chỗ đk hông nhá)

Trông cùng là Nam đẹp zai nè, rồi đến Dương, đến nó, hắn và ngồi cùng là anh nó. Ổn chưa?!

Vừa lên máy bay là hai chị nhà ta lặn ra ngủ chẳng biết trời đất là gì? Mà hai chị tính chọc tức hai anh xinh zai

bên cạnh thì phải. Mọi người có thấy 2 cô gái ngủ mà lại dựa vào nhau để ngủ hông? Nhưng mà đây là ko có

ai bên cạnh thì đành vậy. Thế mà hai chị này lại ko thêm hai anh đẹp zai ngồi bên cạnh mà lại đi dựa vào nhau để ngủ bao h. Mất sĩ diện dần ông quá, mọi người đi qua lại nói hai kia ko galant, ko chăm sóc bạn gái.

Ax! Thế là cùng một lần, một hành động, hai anh xinh zai nhà ta kéo ahi cô nàng tựa vào vai mình mà ngủ. hớ hớ!

_Này! Heo dậy đi – hấn lay người nó

_Trùi ui mama ak! để con ngủ chút nữa thôi mà – nó đẩy đẩy tay hấn thì đập phải cái gì đấy. “sao mà mình thế

nhỉ?” Nó mở hé mắt, cái quái gì thế này, cái gối của mình biến thành hình dạng gì đây, khuôn mặt rạn nứt,

chiếc mũi dài thanh tú, lông mày hình cánh cung.... Ồ! Là thật! Là hấn – Trịnh Gia Huy, Nó vội vàng bật dậy

thì đập ngay đầu vào chiếc ghế ngồi phía trước.

_Ái! Đau – nó ôm đầu, lồm lét nhìn hấn “mình nhớ là đâu có dựa vào người hấn nhỉ? Ko biết ngủ đk bao lâu rồi

nữa, hix”

_Có đau lắm ko? – hấn sốt sắng. hấn vừa nói vừa đưa tay về thái dương nó, đưa tay xoa nhẹ, nó thấy lòng bàn tay hấn ấm ấm khác vs con người lạnh lùng hàng ngày cầu hấn. gương mặt hấn lúc này chỉ cách nó

chưa đến nửa mét, mặt nó đỏ bừng tim đập thình thịch.

_Đỡ đau chút nào chưa? – hấn hỏi

_Hết...hết đau rồi – nó ấp úng trả lời rồi lấy vali xuống máy bay thật nhanh.

Nó ra đến cổng sân bay thì tụi bạn đã đứng sẵn đấy rồi, nó nhảy ngay đến chỗ Dương hỏi tới tấp

_Này! Sao mày dậy hông gọi tao nữa hả con kia? bạn bè vậy hả? mày thích chết hông hả? HẢ - nó xả một tràng

_Ầy! ầy! từ từ! đừng nóng thế? hạ hỏa! – Dương quạt lấy quạt để - mát chưa?

_Mát cái đầu mày á! – nó cốc đầu Dương

_Ái! đau mày – Dương ôm đầu

_Biết đau sao còn đại hả? – nó vừa nói vừa nghĩ “tại mày mà tao xấu hổ muốn chết”

_Hi! Tao sr mày nha, mà ko đúng mày phải cảm ơn tao mới đúng chứ nhể, tạo đk ày thế còn gì nữa – Dương cười hì hì

Anh nó vs Nam thì đứng diễn lại cái cảnh hấn xoa đầu nó lúc trên máy bay làm nó ngại đến nước độn thổ nhưng khổ nỗi ko độn đk. Hấn đi ra đứng lúc đấy nhìn thấy cái cảnh anh nó vs Nam thì khẽ cười rồi liếc nó. Ai

gù! anh nè kinh!

Cuối cùng cũng đk giải thoát bởi... chiếc xe taxi. Tụi nó lên đường về khách sạn, 5 Sao tử tế nhá! Gần biển, phòng rộng rãi, tiện nghi, sang trọng, wifi như đúng rồi, mỗi người một phòng, tự phục vụ. Nó mở cửa

phòng, xếp lại vali rồi bước ra ngoài ban công. Hôm nay trời thật đẹp, gió ko mạnh mà chỉ nhẹ nhàng lượn qua mái tóc dài và mượt của nó, tiếng sóng biển vỗ rì rào, ánh trắng lấp lóit trải dài trên mặt biển, bãi cát. Khẽ

ngồi trên chiếc ghế tựa, nhâm nhi tách trà nóng hổi nó thấy lòng mình nhẹ bẫng, thanh thản vô cùng, nó muốn thời gian mãi như vậy để ko còn lo âu, buồn phiền. Khẽ nhắm mắt tận hưởng ko khí này mà môi nó khẽ

cong lên nở một nụ cười. Hắn đứng ở ban công phòng bên cạnh ngắm nhìn nó mà thấy sao bình yên quá vậy.

_Này! dậy đi mặt trời khuất núi rồi

_Hả? – nó bật dậy vì nghe cái câu “mặt trời khuất núi” nó tự nghĩ rằng mình ngủ muộn thế cơ ak

_Hi! Đùa thôi mặt trời còn chưa lên đâu

_Thế mà gọi tôi làm gì – nó cau có

_Ngắm mặt trời mọc

_Hử? – nó hơi ngạc nhiên rồi nói – đợi tôi một chút

Nó đứng dậy đi làm vsen, thay đồ rồi bước ra ban công nơi hắn đang ngồi vs hai tách trà. Nó đưa cho hắn một tách rồi ngồi xuống bên cạnh.

Yên lặng

Yên lặng

Và...

_Cô/anh... – đồng thanh

_Anh nói trước đi – nó nói

_Ukm, cô... thích uống trà – hắn hỏi

_Đó là sở thích của tôi và cũng là thói quen uống trà mỗi sáng – nó nhấp một hớp trà

_Cô có vẻ trầm tĩnh hơn so vs cái thái độ bướng bỉnh hàng ngày – hắn khẽ cười

_Chẳng có gì to tát lắm tôi chỉ thay đổi theo từng trường hợp tôi cần phải là một người như thế nào thôi – nó tiếp – ví dụ như bây h là lúc cần sự yên tĩnh chẳng hạn, tôi thích vậy.

_Cô làm tôi hơi bất ngờ đấy – hắn thấy mình chẳng hiểu gì về nó cả

_Con người mà ai cũng vậy, ẩn sau bộ mặt hàng ngày có thể có những gương mặt khác, trầm hơn, vui hơn, hay thậm chí là những nỗi buồn man mác ko ai có thể hiểu đk.

_Thôi, bỏ đi, đừng nói mấy cái này nữa – hắn ko thích gì mấy cái bộ mặt trầm tĩnh này của nó

_Hừm! Đời là vậy mà

_Cho tôi xin! Cô nói vậy tổn thọ đấy

_Hi! Mà anh vô đây kiểu gì vậy? Tôi thấy cửa vẫn khoá mà

_Tôi sang đây từ chỗ này này – hắn chỉ tay về ban công phòng hắn

_Phòng cậu anh ak?

_Uk

_Ừa, tôi tưởng đấy là phòng Dương

_Phòng của Dương cạnh phòng Nam, đối diện phòng cô. Mà cô biết chuyện gì chưa?
 _Chuyện gì cơ?
 _Chuyện của Dương vs Nam ý
 _Là sao?
 _Hai người này là một đôi – hẳn vừa dứt lời nó hét toáng lên
 _Cái gì cơ? – nó shock
 _Bé mồm thôi, làm gì mà hét to dữ vậy
 _Anh nói lại xem nào? Dương vs cái tên lảm chuyện đó là một đôi
 _Ờ - hẳn dật đầu
 _Thật hay bõn
 _Nhìn mặt tôi giống đang bõn lảm ak?
 _Ko đk, Cái tên lảm chuyện đấy có gì hay ho mà Dương lại thích hẳn nhỉ?
 _Thì họ êu nhau là việc của họ ai cấm đk
 _Hix! Dương ơi! khổ thân mày, zai trần đời này đâu phải tuyệt chủng đâu mà lại đi theo hẳn! Dương ơi!
 _Cô cứ làm như bạn cô đi vào chỗ chết ko bằng
 _Còn hơn cả thế ấy chứ
 _Thôi! Làm ơn đi, cô làm gì có quyền can hệ vào đời tư của họ
 _Ừ thì...
 _Đó nên kệ họ đi
 _Nhưng Dương là bạn tôi mà
 _Cô thử để yên vậy một thời gian xem nào, nếu họ hạnh phúc thì ko nói làm gì nhưng nếu Dương đau khổ hơn thì luk đấy cô hạn can thiệp vào
 _Haizzzz! Nghe anh vậy
 _Đó nghe từ đầu phải ngoan hông – hẳn xao đầu nó
 Thịch thịch tim nó đang đập cực nhanh, mặt đỏ ửng vội quay mặt đi chỗ khác đánh trống lảng
 _Uống trà đi nguội hết rồi
 Hẳn chỉ cười, chỉ cười thôi
 _Bây h đi đâu đk nhỉ? – nó vuốt cằm
 _Đi tắm đê – Dương phát biểu
 _Cũng đk đó – Nam nói
 _Bên nhau quá ha – nó lờm Nam
 _À...Ừ thì... – Nam gãi đầu
 _Nay! Nay! Mày bắt nạt ck tao hử? Đập cho cái bây h – Dương nạt
 _Ồ...Mày trọng sắc khinh bạn a!
 _Ừ...thì...thì...tao...tao – Dương lấp bắp
 _Này! Đừng có ức ng' quá đáng nha – Nam che Dương

_Hứ, hai người kinh thật đấy

_Thôi, thôi đi tắm nè – anh nó can

Tụi nó kéo nhau ra bãi biển, eo ơi hai nàng nhà ta phải là nghịch như quỷ, các anh thì cứ ngồi ghế trên bãi chơi thôi ak. Hấn vs Nam thì xem nó vs Dương đùa còn anh nó gọi là ngồi nhưng thực chất là ngồi tán gái! Ui

chao nó bị chuột rút rồi, hix lại đang ở chỗ sâu nữa chứ, nó tiêu mất thôi, hấn là người nhìn thấy nó bị chuột rút liền nhảy xuống bơi qua chỗ nó. Nó đk một bàn tay ẵm đi nhưng KO PHẢI LÀ HẤN. Là Vũ đó bà con (t/g

nói bỏ Vũ nhưng để Vũ ra đi ẵm đậm quá nên cho cậu ta vay một cảnh vậy, hi) Hấn thấy hơi hụt nhưng cũng

kip nhận ra và theo nó lên bờ coi nó có sao ko, may mà có người cứu kịp chứ hông thì nó die thật rồi.

_Này! Sao mày lại ở đây – anh nó hỏi Vũ

_Ak! Đi chơi chút ý mà, mày cũng đi chơi đấy thôi, thế mà ko gọi ae

_Hi, tụi tao đi chơi chút chủ yếu là cho con nhóc kia đi chơi ý mà

_Nhóc Nhi đó hả? Mà đã khoẻ hấn chưa vậy?

_Nó khoẻ hơn trâu ấy chứ

_Em đỡ chưa vậy – Vũ quay qua hỏi nó

_Tôi đỡ rồi, cảm ơn anh

_Hi, vậy đền ơn anh đi

_Hả? Đền gì

_Ukm – Vũ nói nhỏ vào tai nó – Cho anh vay em một buổi tối nhá?

_Hừm, cũng đk dù sao tôi cũng chẳng bận gì

_8h tối nay nha, anh sẽ gọi điện báo cho em. Tao về khách sạn đây, bye nha – Vũ vỗ vai anh nó

_uk, bye

Sau khi Vũ đi thì hấn hỏi nó

_Anh ta nói gì vậy?

_Mắc mớ gì tới anh hông?

_Ầy! Nhi ak ng‘ ta lo ày đấy – Dương chen vô

_Làm... gì có – nó đỏ mặt – tao về khách sạn nghỉ đây

Nó bỏ đi, hấn thì thấy khó chịu, rồi cũng đứng dậy về khách sạn, tụi kia thì lắc đầu pó tay cái đôi này, người ta nói “người ngoài cuộc sáng dạ hơn người trong cuộc” thế mà tụi kia chả sáng dạ hơn đk cái gì thôi thì để “người trong cuộc” tự giải quyết vs nhau vậy “người ngoài cuộc” thì... đứng xem.

7h30 pm

Ru...Ru...Ru nó có tin nhắn

“8h Anh đợi em trước cổng khách sạn” Là Vũ. Ông này cũng đk đấy chứ, báo trc để ng‘ khác chuẩn bị chứ ko

như ng‘ khác dùng cái nói là làm liền ko đợi chờ gì cả. Nó cũng ko ăn vận quá phức tạp, đơn giản chỉ áo

phòng quần jean ngắn, đi đôi giày thể thao là xong. 8h đúng nó có mặt trc cổng khách sạn, xuống tới nơi nó đã thấy Vũ chờ sẵn đấy rồi, hôm nay Vũ rất đẹp zai a, mấy cô đi lại cứ chỉ trỏ xì xầm “hình như đợi người yêu

thì phải” rồi “ước gì mình đk là cô ấy”

5. Chương 5 - End

_Bây đi đâu đây? – nó hỏi

_Đi rồi biết – Vũ lòi nó đi ko thương tiếc

Vũ đưa nó đến một nơi cực đẹp –sân thượng khách sạn Vũ đang ở, bóng bay khắp nền sân, còn cả bong bóng ở đâu ý nhiều lắm, ở giữa là bàn ăn đk bày nền này, đồ ăn, đồ uống nữa, nó ko thích ko khí này lắm vì nó vs Vũ chỉ là bạn bè đâu cần lãng mạn vậy. Vũ và nó ngồi ăn đồ đk đặt sẵn trên bàn, Vũ đưa cho nó một chiếc hộp sau khi ăn uống xong, nó ngơ ngác nhìn Vũ.

_Em mở ra xem đi

Nó mở chiếc hộp ra, là một sợi dây chuyền có mặt là bông hoa hồng gắn đá màu hồng phớt và trên sợi dây còn có chữ Nhi nho nhỏ. Nó sững người lại nhìn Vũ

_Uhm... – Vũ gãi đầu – anh... – Vũ hít một hơi rồi nói: “NHÓC OI! YÊU ANH NHÉ...” (nói bình thường đủ nghe

thôi nha nhưng mọi người thử xem cái câu đk in hoa kia có quen hông nha!)

_Hả? – nó há hốc mồm rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói vs Vũ: “CẢM ƠN VÌ ĐÃ YÊU EM”(cái này cũng

quen nè). Xin lỗi anh em ko thể yêu anh đk. Chúng ta chỉ là bạn thôi nhé!

Sau khi nó nói vậy Vũ buồn lắm nhưng rồi cố gượng cười vs nó

_Cảm ơn em đã dành cho anh buổi tối hôm nay

_Ko có gì đâu!

Nó bảo về khách sạn và Vũ nói sẽ đưa nó về nhưng nó từ chối và bảo Vũ đi ngủ sớm đi nó tự về đk vì khách sạn nó ở cũng gần đây thôi. Nó ra khỏi khách sạn Vũ đng ở nhưng chưa muốn về lắm nên đi lung tung chút

cho khuây khoả, nó thấy có lỗi vs Vũ quá, ko biết từ chối thẳng thừng như vậy Vũ có sao ko? Đang mãi suy nghĩ nên nó đi qua đường mà ko chú ý lắm.

_CẢN THẬN – tiếng một ai đó hét to.

Tiếng hét làm nó giật mình thoát khỏi những suy nghĩ lung tung, nó nhìn thấy chiếc xe tải đang lao thật nhanh lại phía nó, hoảng quá làm nó đơ tạm thời, đúng như tượng ko di chuyển nổi mà đứng chờ chiếc xe kia lao tới. Nó chỉ còn cách chiếc xe khoảng 1m thì bỗng có ai đó lao ra ôm lấy nó rồi cả hai ngã về phần đường còn lại. Nó ngã dậy vẫn còn đơ ra nhưng tiếng nói đã lòi nó về thực tại

_Thật tốt quá – hân thù thào rồi ngất lịm.

Nó thấy trên đầu hân có vết máu phía thái dương trái chảy xuống, ôm nó ngã xuống do sơ ý hân bị đập đầu vào vỉa hè. Nó sợ đến luống cuống chân tay, lục tìm điện thoại nhưng ko có, nó bỏ điện thoại ở khách sạn mất rồi.Xung quanh lại vắng người qua lại. Ko có ai để giúp cả nhưng may mắn thay gần đó có 1 buồng điện thoại nó chạy lại và gọi cấp cứu, 2 phút sau xe cứu thương chạy tới và đưa hân vào bệnh viện thành

phố. Hắn đk đưa vào phòng cấp cứu nó ngồi trên ghế đợi mà lòng nặng trĩu, tim nó như nget lại, khó thở quá, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nó, đôi mắt đẹp hút hồn h lại mang nỗi buồn rất lớn. Lúc bấy h anh nó, Nam, Dương có cả Vũ chạy vào nữa. Nó ko còn tâm trạng để ý đến việc từ chối Vũ hồi nãy nữa bây h nó chỉ còn nghĩ đến hắn thôi, nó biết rồi, biết hắn là tất cả vs nó. Hắn nhất định phải qua cơn nguy này. Nước mắt nó chảy xuống càng ngày càng nhiều, miệng ko ngừng lẩm nhẩm, nó ôm lấy đầu sợ hãi co rúm người lại rồi hét lên và ngất lịm.

Tỉnh dậy nhìn quanh phòng thì thấy có người ngồi bên cạnh giường nó ngủ gật, nó vui mừng tưởng là hắn nhưng ko nó thất vọng khi thấy đó là Vũ. Nó nhớ lại buổi tối hôm trước (nó hôn mê một ngày một đêm). Bước thật nhanh xuống giường nó bước đi một cách vô định, bây h mục đích của nó là tìm thấy hắn, vừa bước nó vừa lẩm nhẩm tên hắn vừa khóc nữa, ko biết trời xui đất khiến gì nữa nó dừng chân trước một phòng bệnh, mở cửa bước vào bên trong, trên giường bệnh chỉ thấy có một người đk quần băng trắng, tay truyền máu, và đk thở bằng ống thở. Nó bước lại gần đó xác định đk người đấy chính xác 100% là hắn. Nó bước lại bên cạnh hắn khuôn mặt có vẻ hốc hác, khẽ đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt đó nó thấy xót quá. Nước mắt lại lăn dài, nó lay cánh tay hắn, vừa khóc vừa gọi

_Dậy đi chứ, tỉnh lại đi mà, xin anh đấy. Tỉnh lại cãi nhau vs tôi nữa đi, hay anh **** tôi là con heo cũng đk. Tỉnh lại đi mà, tôi thật sự ko thể sống đk khi thiếu anh đây... – nó còn chưa dứt câu thì cái người đang nằm kia nhồm dậy giật phắt cái ống thở và dây truyền máu ra hỏi nó

_Thật ko?

Nó giật nảy mình, ngơ ngác nhìn hắn vì còn chưa hiểu mô tê gì cả. Hắn như nhận đk dấu hiệu gì đó ở đằng sau nó nên cứ nhìn ra đằng sau vs cuối cùng là nằm xuống tiếp tục công việc. Nó như hiểu ra gì đó quay lại đằng sau đi theo hướng mắt hắn nhìn trong khi đó thì hắn đang hé mắt nhìn theo nó. Đến gần cái tủ đựng quần áo, cánh cửa tủ chỉ khép hé thôi (nếu kéo hắn vào lên tiếng động bị phát hiện thì chết à) nó mở khe cánh tủ ra hé mắt nhìn vào bên trong ko thấy gì cả bực mình mở toang cái tủ ra thì thấy anh nó đang ngồi nấp trong đấy, vẫy tay vs nó cười nhăn nhăn (ẹc, mất hình tượng hotboy quá). Nó kéo tai anh nó ra hỏi tới tấp.

_Cái gì đây hả? Anh làm gì mà phải nấp nấp ẩn ẩn thế hả? Đang làm việc gì mờ ám đúng ko hả?

_Ấy ấy, từ từ, bình tĩnh – anh nó giơ tay giảng hoà

_Hừm, nói đi em nghe nè – nó ngồi xuống ghế

_À, ừ, thì...

_Nói nhanh đi đừng có thì mà là nữa, tốn thời gian quá. À! Đúng rồi! Ra cả đi đừng có ẩn ẩn nấp nấp nữa – nó nói to.

Biết là ko thể dấu mình thêm nữa tụi kia đành mò ra, cười tươi cầu hoà vs nó. Nó thì khoanh tay nhìn cả bọn một lượt rồi ánh mắt dừng lại chỗ hắn. Nó hùng hùng hổ hổ đi tới lôi hắn dậy một cách “tàn bạo”. Hắn giật mình vì cách nó kéo “tàn bạo” quá, rồi nhìn nó cười hì hì. Nó lườm hắn cái sắc lẹm, rồi bắt đầu tra hỏi những nạn nhân xấu số. Kéo cái ghế rồi ngồi xuống, nó khoanh hai tay trước ngực và bắt đầu màn tra hỏi.

_Ai là người dựng nên cái trò này?

Mọi người nhìn nhau rồi đổ dồn ánh nhìn về anh nó rồi đồng thanh

_Anh Duy

_Rất thành thật, có thể giảm nhẹ tội – nói rồi nó lườm Duy toé điện – anh rảnh quá ha, có thời gian bày trò nữa cơ đấy!

_Tất nhiên, anh lúc nào chả rảnh. mà ko bày trò thì làm sao biết mày có tình cảm sâu đậm vs thằng Huy đến thế. – anh nó quay qua Dương vs Nam lập tức hai người gật gật đầu.

_Đâu ...có ...gì cơ chứ - nó áp úng mặt ửng hồng. Hắn thấy nó đáng yêu quá chỉ muốn lại gần vào cái má kia một cái. (ẹc)

_Trùi ui ko có sao đk – Dương nhảy vô rồi quay qua Namsút sít - Dậy đi chứ, tỉnh lại đi mà, xin anh đấy. Tỉnh lại cãi nhau vs tôi nữa đi, hay anh **** tôi là con heo cũng đk. Tỉnh lại đi mà, tôi thật sự ko thể sống đk khi thiếu anh đâu – Dương cố ý nhấn mạnh câu cuối.

Mặt nó đã đỏ h còn đỏ hơn, ngượng ko có chỗ chốn, lắp ba lắp bắp – cái đó...cái đó...

_Hề hề, sao? Đúng hông – Dương hỏi nó (hix, bây h thành nạn nhân nổi loạn rồi)

_O... – nó ú ớ

_Thôi, nhìn bộ dạng nó là biết ko nói nổi rồi – anh nó can, nháy mắt vs Nam và Dương. Như hiểu ý mọi người là lướt ra ngoài trong phòng chỉ còn nó vs hần, ko khí bây h rất yên lặng cảm giác con rồi bay qua là biết liền (ax, phòng cao cấp có ruồi). Luk này tụi nó ko để ý rằng ngoài cửa có người đã theo dõi tất cả, đôi mắt ánh lên tia đau khổ tột cùng, sự tổn thương nặng nề. Quay lại vs đôi bạn “chê” nào. Cìa ko khí ngượng ngập bao trùm lên cả căn phòng. Hần là người lên tiếng trước quá tan bầu ko khí ấy.

_Tôi nghe hết rồi (éc thế này mà là phá tan á có mà thêm hương vị thì đúng hơn)

_Uk... thì – nó vẫn ấp úng

_Có... thật là như vậy ko? – hần hỏi

_À, cái cái đó – nó lúng túng đứng dậy ko biết làm ăn thế nào mà cua cả chân vào ghế thế là loạng choạng tưởng chịu đau ai ngờ còn êm êm nữa chứ. Tình hình là thế này lúc chị ý lóng ngóng thì anh ý kịp thời kéo tay và tư thế là chị ý đang ngồi trong lòng anh ý (anh ý ngồi trên giường đoá nha) ẹc, mờ ám quá. Nó ngại ngừng đứng dậy nhưng ko đk, hần ôm nó thật chặt trong lòng, mùi hương nhẹ nhẹ của hoa Lan xông vào cánh mũi dễ chịu quá. Hần tựa cằm lên vai nó mắt khép hờ. Nó thì chẳng biết làm thế nào nên đành ngồi im cho hần dựa vậy. Đk một lúc sau hần bỗng hỏi nó câu hỏi lúc này.

_Những điều cô nói là thật?

Nó giật mình quay lại nhìn hần thì thấy sâu sâu trong đôi mắt là sự chờ đợi, cầu xin (cầu cái zè nè? *gãi cằm*). Như có gì đó thúc đẩy, nó gật đầu cái rụp. Ánh mắt hần lộ lên tia vui mừng và 1...2...3 KISS. Hehe, lần thứ 2 nếu ko tính cái kiss tròn 5s lúc đầu. Nó bắt đầu nhắm mắt và tận hưởng nụ hôn của hần. Ui chao! Vị của nụ hôn này ngọt ngào quá! Cái lũ đứng ngoài cửa chứng kiến này h thì hú ầm lên làm y tá phải nhắc nhở tụi nó mới im.

Kết thúc thế này có ổn ko mọi người, t/g còn muốn viết nhiều lắm luôn nhưng ko đk nữa rồi vì MAMA CẮT NET hix!

Ngoại truyện

5 năm sau nó vs hần có một baby luôn rồi (tất nhiên là cưới rồi nhá). Trùi ui cái lúc có mang bầu mọi người biết sao hông. Biệt thự của hần có thêm giúp việc, mama hần thì về ở cùng để tiện chăm sóc nó. Nó đứng ngồi đều có người dúi hết trơn á, nó động tay ddoongj chân một chút cũng ko cho, cúi xuống nhặt đồ chơi cho em bé tương lai mà ko đk vì mama hần (nhằm mama cả nó và hần chứ nè) tranh nhặt trước rồi đưa cho nó. Nó ko chịu nổi nữa

_Mama ak! Để con làm chút đi buồn bực chân tay lắm rồi – nó nhăn mặt phụng phịu

_Cố chịu đi con gái

_Hix, ko biết đâu con cũng muốn làm việc cơ – nó hậm hực ngồi xuống ghế

Mấy người giúp việc đứng đó chỉ tùm tùm cười vì bà mẹ quan tâm hơi thái quá thì phải. Lúc đấy thì hần đi làm về.

_Con chào mẹ - hần chào mẹ hần

_Đi là về rồi hả con để mẹ cất đồ cho – mẹ hần hất mặt về chỗ nó đang ngồi hậm hực

Hần cười nhẹ rồi tiến về chỗ nó ngồi xuống bên cạnh.

_Vợ iu ơi, sao thế?

_Hix, mama ko cho vợ làm gì hết á!

_Hay là... – hấn ghé sát tai nó – mai ck cho vk đi chơi nhá!

_Yeah – nó hét toáng lên rồi điều chỉnh lại âm lượng – ck hứa đấy nhá, ko đk nuốt lời đâu đấy.

_Xin lỗi đi ck của vk chưa thất hứa vs ai bao h – hấn phẩy tay

Nó cứ cười suốt, miệng thì lẩm nhẩm hát vì nghĩ đến ngày mai đk đi chơi chứ ngồi nhà suốt ngày xem TV, rồi lại ôm laptop ko đk ra ngoài làm nó chán ngấy rồi. Hấn thì ngồi cười cô vợ trẻ con này, ko hiểu vì sao hấn lại yêu người như nó nhỉ. Người đâu mà vừa xấu (đâu đến nỗi nào), vừa lùn (ẹc anh Huy thân iu ơi 1m65 đấy anh ạ 1m65 đấy, THỂ MÀ LÙN AK!), ngang hơn cua, hiểu thắng, ngạo mạn nữa chứ.

Mama hấn nói nhỏ vs hấn

_Này, con có chắc chồng đk con bé ko đấy, con dâu iu quý của mẹ mà sút mẻ miếng nào con chết vs mẹ - mama hấn dọa dẫm

_Mẹ yên tâm, nhìn cô ấy vui thế kí cơ mà, mẹ cứ nhốt cô ấy ở nhà đến nỗi cảm tưởng như cô ấy sắp mục người đến nơi rồi ấy – hấn cười, nhưng ko nhếch mép như trước nữa, từ lúc iu vào hấn thay đổi hấn, lộ rõ cái bản chất tinh nghịch, lẩm điều lại con nít nữa, phải nói những người xung quanh nhìn quen cái bản mặt lạnh tanh đến lúc thấy hấn thay đổi 1800 thì phải gọi là mắt chữ o mồm chữ a chưa kể có những người còn rớt cả hàm răng ra ngoài nữa cơ.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-anh-mat-roi-ten-sao-choi-dang-ghet>